Reflex

10. årgang, nr. 38 - 2. udgave
Juni 2017

KOLOFON FOR TIDSSKRIFTET REFLEX

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.
Reflex udgives af poetklubben 57° Nord.
ISSN: 1903-0738
Ansvarshavende redaktør: Sean Ryan Bjerremand
Redaktionsmedlem: Jan Nygaard
Reflex udgives i PDF-format. Formatet er velegnet til print, men kan indeholde indlejrede medieobjekter med lyd/filmklip.
Det anbefales at åbne filen direkte med den nyeste Adobe Reader.
Copyright 57° Nord 2017, hvor der ikke er angivet en forfatter, skribent eller fotograf.
Kontakt:
Redaktør Sean Ryan Bjerremand kan kontaktes på email reflex@57nord.dk.

KREDITERINGER
Grafisk layout:
Sean Ryan Bjerremand
Forsidebillede - Tomas Dalgaard
Bagsidebillede - Bo Gorzelak Pedersen
Fotos til lederartikel - Daniel Mantel (baggrund) og Peter Søholm Simonsen (portrætfoto)

Fotoillustrationer
Sean Ryan Bjerremand - side 14, 18,30,31,36, 45, 47,48,61,62, 64, 66, 70,74,83, 84
Cindy Lynn Brown - side 55, 56, 57, 57.
Birger Juel Jensen - side 68, 69
Daniel Mantel - side 60
Khatera Musleh - side 16
Signe Pedersen Pilgaard - side 81
Kell Ivan T Thygesen - side 38
Niels Østergaard - side 25, 45

Portrætfoto side 33
Karina Øgendahl

Forord -side 4, Søren Witten, side 5-6, Kjeld Madsen, side 7-8, Arash Sharifzadeh Abdi, side 9, Anni Birgit Sørensen, side 10-11, Khatera Musleh, side 12-16, Helle Bengtsson, side 17, J Nyd, side 19, Niels Østergaard, side 20-25, Poul Høllund Jensen, side 26, Anne Bøgh, side 27-29, Connie Anette Nordholt, side 30-31, Henrik Giversen, side 46, Daniel Mantel, side 49-54 og side 60, Cindy Lynn Brown, side 55-58, Bjarne Kim Pedersen, side 59, Morten Reimar, side 61-62, Iben Fog Staal, side 63-67, Karen Stoltze, side 68-69, Sean Ryan Bjerremand, side 71-74, Kell Ivan Thygesen, side 75-79, Mikkel Grøn, side 80-81, Kamal Ahmane, side 82.

Artikler:
Helle Bengtsson: "Trænger du til en facaderenovering ?" Side 33
Læseoplevelse af Kell Ivan T Thygesen - side 37
Interview med Kamal Ahmane - side 39
Læseoplevelse af Henrik Sandbeck Harksen - 41
Nøgenoplæsning på Ordkraft, af Jørgen Dissing Nørgaard - side 44

Satirespalten - side 32

Forord – v/ Karina Øgendahl

Jeg har, selvom jeg er musiker, fået æren af at skrive lederen til dette nummer af Reflex. Det er jeg glad for.

Ord og musik hænger for mig i dén grad sammen. Jeg vil aldrig nogensinde kunne undvære ordene og musikken. Ordene har musikken i sig, som musikken har ordene, hvad enten de er udtalte eller ej.

Det giver mig lov til at mærke det flow - når man glemmer tid og sted - når man mærker kreativiteten og glæden ved at skabe, og man er tilbage til de øjeblikke i barndommen, hvor man var væk i leg i en hel dag, og hvis man blev spurgt af sine forældre, hvad man havde lavet, så var svaret som regel ”ikke noget”.

Ord og idéer har det dog med at komme på de mærkeligste tidspunkter. Gerne om vinteren i regnvejr på vej på cykel op ad en hård bakke. Jeg ved ikke, hvor mange gange, jeg er blevet nødt til at stoppe på vej op ad bakken i modvind og sne, med snottet rendende ud af næsen og stort bøvl med at få mine luffer af og få fat på telefonen, så ordene kan blive gemt, og jeg kan komme videre. Jeg har startet mange sange på den måde.

Ordene kommer også om natten. Nogle gange skriver jeg dem ned, eller indtaler dem på telefonen. Nogle gange bliver de for mange på én gang, eller tidspunktet, de kommer på, er utroligt upraktisk, fx når jeg skal tidligt op. Så dæmper jeg dem med andre ord. Jeg hører rigtig mange lydbøger, for nogle gange skal ordene i mit hoved ikke have lov til at bestemme det hele.

Ord har deres eget liv, de trænger sig på, når man mindst venter det og kræver at blive hørt og set. Ord kan vække følelser af alle slags, og er de først ude, lagres de i hjertet – på godt og ondt.

Noget af det allermest uhyggelige er, når ordene mangler.

Det gør de heldigvis ikke her.
Hverken i dette nummer af Reflex, de tidligere eller de kommende – rigtig god læsning.

Søren Witten

Bowie spillede violin

På en cafe i Thailand
sad jeg og drak
en mand knælede foran husalteret
røgelsespindene osede
da han vendte sig om
så jeg at det var David Bowie

Han satte sig ved nabobordet
med sin violin
musikken strømmede gennem cafeen
Det lyder smukt sagde jeg
Bowie kiggede på mig og smilede
jeg mærkede varmen og glæden

Det er løgn siger du
Bowie spiller ikke violin
Jo, han sang også kor
på Lou Reed's album

Du drømmer
du har sgu aldrig mødt Bowie
for øvrigt er han død nu
Måske har du ret
han var levende i min drøm

Bowie sidder på en sky og
jammer med Lou
De synger
Satellite of Love
stjernerne på himlen
blinker i takt

INDEN KRIGEN BEGYNDER

Mødre
Hvorfor overlader i jeres børn til militæret?

Fædre
Hvorfor støtter i krigsmagerne?

Sønner og døtre
Hvorfor går i blindt i døden?

FREDEN OG KRIGEN

Tror du at der kommer en 3. Verdenskrig?
spørger min søn
Nej det tror jeg ikke
Jeg hører tvivlen i min stemme

Hvis Trump bliver valgt som præsident så
kommer 3. Verdenskrig, helt sikkert! Han er
total uforudsigelig, svarer jeg
Mørket sænker sig

Jeg fortæller ham om
Hitler og Nazi-Tyskland
Niels Bohr og Oppenheimers atombombe
Døden i Hiroshima og Nagasaki
Bohr som senere tvivlede
og kæmpede for freden

Jeg fortæller ham om
Den Kolde Krig
Atomraketter og våbenkapløb
Terrorbalance og afskrækkelse
Den røde telefon og
Atomnedrustning

Hvad er nedrustning? spørger han
Raketter som bliver skilt ad og
kørt på skrotpladsen
Fjernelsen af atomvåbnene

Hvorfor er der stadig
atombomber? Våben er magt
Krig er politik
Nogle mennesker
tjener penge på krige

Mine forældre var børn
under 2. Verdenskrig
Min bror blev født
under Vietnamkrigen
Jeg voksede op
under Den Kolde Krig
Du, min søn,
blev født under Afghanistankrigen

Nordahl Grieg skrev det:
Stands granaternes bånd
Stop dem med ånd
Bær livet varsomt
i dine arme
Som et nyfødt barn
der ser verdenen
for første gang

Kjeld Madsen

KÆRLIGHED

Også Hitler var et barn engang,
der inden,
han blev et skældsord,
i åben uskyld
rakte ud efter at blive elsket.

I stedet måtte han
beskytte sig selv mod ydmygelsen
fra ugengældt kærlighed
og flygte fra sandheden
ved at tilgive sine forældre
de svigt, de udsatte ham for,
og søge deres kærlighed
ved lydigt
at rette skylden mod sig selv
og hævne sig på verden.

Da drev kærligheden
med sit fravær
Hitler til at blive Hitler,
selv om han allermest
havde behov for at blive elsket.

EFTERSKRIFT

Alt er fuldbragt i
denne verden,

når jeg lader alt være helt i orden
og giver slip,

mens jeg overgiver tid og smerte
til mit tomme legeme
og glider vægtløs bort i ukendt intet.

Da havde jeg allerede
udkæmpet verdens sejre og nederlag
og spillet mine rollespil

uden helt at begribe,
at kun kærligheden opretholdt alt, som fandtes.

EFTERLADT SKRIFT

Verden blev
en frydefuld
sang
om kødets lyst
og sindets bedrag.

En snørklet vandring
gennem dage
mod endelig nat, hvor
kassen stemmer og
kreditten blev omsat i
flygtig glæde
over det uopnåelige,
der trods så meget blev
alle øjeblikke værd.

Arash Sharifzadeh Abdi

"Frit gendigtet ghazal nummer 553 af Rumi

Jeg kan godt være til uden andre,
men uden dig går tiden i stå.
Du tvister mit hjerte, hviler i min tanke,
fylder mine øjne, du er min nydelse -
-
Jeg kan ikke være til uden dig!

Du er min søvn, min ro,
vandet som jeg drikker,

du er min klarhed, min stolthed, min verden
-
Jeg kan ikke være til uden dig!

Nogle gange er du kærlig, nogle gange, utro,
du sårer mit hjerte, men tag ikke af sted, min
kærlighed, min essens -
-
Jeg kan ikke være til uden dig!

Du er hovedet, jeg er fødderne,
du er hånden, jeg er dit banner,
hvis du går, ville jeg forsvinde -
-
Jeg kan ikke være til uden dig!

Du har visket mit billede ud,
du har stjålet hele min søvn,
du har isoleret mig fra alle andre, men -
-
Jeg kan ikke være til uden dig!

Jeg finder ingen nydelse i livet,
heller ikke befrielsen i døden. Hvorfor
udsiger du ikke også dette:
- Jeg kan ikke være til uden dig?"

Anni Birgit Sørensen

Ukrudtsblomster forgår ikke,
men blomstrer eviggrønt på lossepladsen.

Fejlfundet
vraget
kasseret
forladt
udvist og bortvist.

Sat til side
begravet uden jordpåkastelse
begravet levende
regnet for en død.

Afvist
af fordømmende fordomme
bortdømt
forsmået diskvalifikation
angribelig afstandstagen
klagende kritik.

Forkastet
udstødt som en uønsket
udstødt af livmoderens varme
kastet ud i kulden.

Uddrevet
smidt skamløst ud
skamfuld og skyldig
hjemløs og fremmed
alene.

Dadlet
ikke adlet og dog forbedret
dømt dumpet
bebrejdende bedårende anklager tiltalende svigt
uden
svigtende tiltale
nedgørende gabestok.

Dødfødt
kvalt i livet
kvalt af livet – til døde
kvæstet af kvælende klamrende tryghed.

Kysset
vristet ud af blækspruttens fangarme
vristet fri til frihed?! – og tomhed
vækket blidt af tornerosesøvnen
kysset til opvågnen med et skrig.

Angerfuld synder
vågnet
kommet til sig selv
husker endnu søvndrukken
en drømmer, der drømte
en drøm om et mareridt;
et fødselstraume.

En tak for indsigt og inspiration til bl.a. Shakespeare, Jung og Grof via Jes Bertelsen: "Dybdepsykologi."

Turist på en hjemegn.

Her var dine rødder,
nu er du en fremmed.
Dog er alt så velkendt,
så godt føler du dig hjemme,
som var det
i går
du færdedes
hjemmevant
som en del af dette landskab.

Nu er du gæst i dit hjem.

Besøger barndommens land
med den voksnes sind,
med en udenforståendes øjne.
Turist på en hjemegn.

Du er på gennemrejse,
hører ikke længere fast til.
Alligevel kan du mærke
røddernes greb om dine fødder.
Du stammer fra landet her.
Luften synger dine drømmes sange.
Egnen her har båret dit foster,
har født og skabt dig.
gjort dig til den, du er.
Genkendelsen smiler dig i møde.

Mødepunkt.

Der, hvor land og by mødes,
står kornet tæt som byhuse i ranke aks
på markerne, der strækker sig ud over landet.
Byen når aldrig helt derud, hvor mågerne vender.
Mennesker mødes her, hvor livet skabes.
Natur og kultur har et fælles mødepunkt.
Den menneskeskabte kunst
er som en gren på træet.
Det grønne vokser med sit frodige smil
udad, ind til, op mod en evig blå himmel.

Forfatterens kommentar til digtet ***Turist på en hjemegn***

Et digt om livsrejsen;
det at forandre sig og dog være den samme,
tilbageskuen, tilhørsforhold, vækst/udvikling og rødder, arv og
miljø, - formning/prægning og åndstilblivelse.
Barn og voksen sind.
At blive som barn på ny … Forandringer og stadighed.
Om at omgivelser aldrig er de samme, at vende tilbage til et
sted, man kender; at huske og mindes,
samtidig se noget helt andet og nyt, genkende og blive genkendt.
Og meget mere …

Khatera Musleh

Nederlagets sejr

Tab ej modet
når nederlaget dig rammer
for i sandheden er det en gave
en gave af visdom
en nøgle til en lukket port
som du nok har gået forbi
mange gange
men hvor du ej har været klar
til at åbne porten
i hvert nederlag skjuler der sig en sejr
som du først vil forstå
når du træder ind
på den anden side af porten
tab ej modet
når nederlaget dig rammer
i hvert nederlag skjuler der sig en sejr

Et øjeblik længe ventet

Blandt blomsterne sad hun
på sit lille tæppe
kiggede fortryllende ned
på sjælen som hun bar i favnen
en del af hendes sjæl
svøbt i hvide klæder
der sad hun
blandt blomsterne i parken
smuk så hun ud
som et levende maleri
på de lange vipper hang der krystaller
smukke som diamanter
men blot mere værd
de faldt og ramte det uskyldige ansigt
barnets engelagtige ansigt
det frembragte et smil
hos det lille mirakel
hun kyssede det bort
blidt som et fjer
længe havde hun ventet
på et øjeblik som dette
med sin engel i sine arme
blandt blomsterne
på sit lille tæppe
i parken

Håbløs

Hun blev kaldt håbløs
for det var det hun var
en håbløs romantiker

sad tit ved vinduet
så på stjernerne
til solen stod op
drømte sig bort
til fjerne steder
smukkere end realiteten
hun var forelsket
forelsket i tanken om forelskelse
forelsket i tanken om kærlighed
som en dag ville banke på hendes dør
hun kunne sidde der i timevis
intet foretage sig
intet andet end at drømme sig bort
der blev tit grinet af hende
men hun grinte blot med
hun var håbløs
en håbløs romantiker
der var intet at stille op
end at lade hende drømme
drømme sig bort

Smil

Fangede mig selv i at smile
over skøre tanker
men varme tanker
søde tanker
følte en uendelig latter
dybt inde i mit hjerte
kinderne blev røde
som rosenblade
øjne våde af glæde
musikken i ørerne blev dæmpet
mens hjertebanken højere
smilet var der stadig
latteren brød ud
kunne ikke længere holdes inde
der blev kigget fra alle sider
med en rysten på hovedet
men smilet blev givet videre
den smittede som en sød virus
skøre tanker
varme tanker
søde tanker

"..Smilet blev givet videre
den smittede som en sød virus
skøre tanker
varme tanker
søde tanker"

- Khatera Musleh

Den sorte hund

Der sad hun igen
på bænken
i sin fine kjole med foldede hænder
med et tomhed i blikket
som om hun ventede
et tegn
hun sad der tit
lod vinden lege med hendes hår
mens hun intet mærkede
hun havde tit sin hund med
som hun ville slippe fri
sin lille sorte hund
der efterhånden var blevet ret stor
når hun prøvede at lege med den
kunne hun til tider ikke få kontrol over den
den ville lege med hende i stedet
snoren ville tit vikle sig rundt om hende
så hun ville miste luften
mennesker, der ville gå forbi vejen
ville blot ignorere hende
de ville intet kunne gøre
intet stille op overhovedet
den sorte hund var hendes
den vil ikke adlyde andre
end sin ejer

hvis nogen ville komme for tæt på
ville den snerre
nogle ville stoppe op og grine
iagttage scenen og nyde det endda
som en god underholdning
når underholdningen ville være borte i deres liv
andre ville prøve at hjælpe
klippe snoren over
men den sorte hund ville ej give slip
hvis hun ikke selv ville tage den i kontrol
den sorte hun var hendes
kun hun ville kunne gøre snoren kort
og få hunden til at adlyde
gøre den sorte hund tam

Robot

Når ingen hende forstod
løb hun altid ind i skoven
løb bort
fra alle
fra larmen
fra livet som robot
såmænd også fra sig selv
løb, indtil byen blev en prik i baggrunden
løb, indtil fødderne blev ømme
indtil hun endelig følte sig i live
midt i skoven ville hun standse op
skrige sit hjerte ud
bevare fatningen igen
lytte til sin hjertebanken
for at konstatere, at hun stadig var i live
med træerne ville hun tale
med fuglene ville hun synge
og med bladene ville hun danse
hun ville blive ved
indtil mørket ville falde på
og stjernerne ville vise hende vejen igen
hjem

Helle Bengtsson

Taraxacum infans

I ukrudt man altid hakker og rykker
forsøger alverden for at flå det i stykker
men uanset hvor meget man og aser og slider
Op ad jorden det altid glider

Som barn jeg voksede op
uden synlige ar på min krop
voksede uden kærlighedsnæring og uden dets lys
Trængte ofte til et kærlighedsord og et enkelt lille kys

Mange ukrudtsplanter er bare så smukke
men de ender aldrig i en smuk blomsterkrukke
jeg kan ikke forstå det, og det er ikke til at tro
men immervæk de bliver ved med at gro
Et er sikkert, ja helt ganske vist
også selv for mig lyder det trist
blev aldrig den labre barbie dukke
men ender givet vis i en blå plomberet krukke
Ukrudt kaldes den smukke løvetand
At den kan gro overgår min forstand
Overalt den sine frø om sig spytte
man kalder den også fandens mælkebøtte
Jeg var altid den stille og lydige pige
Som først sent i livet kunne sige
”Vil ikke mere være et skarn
Tror vist jeg er et mælkebøttebarn”

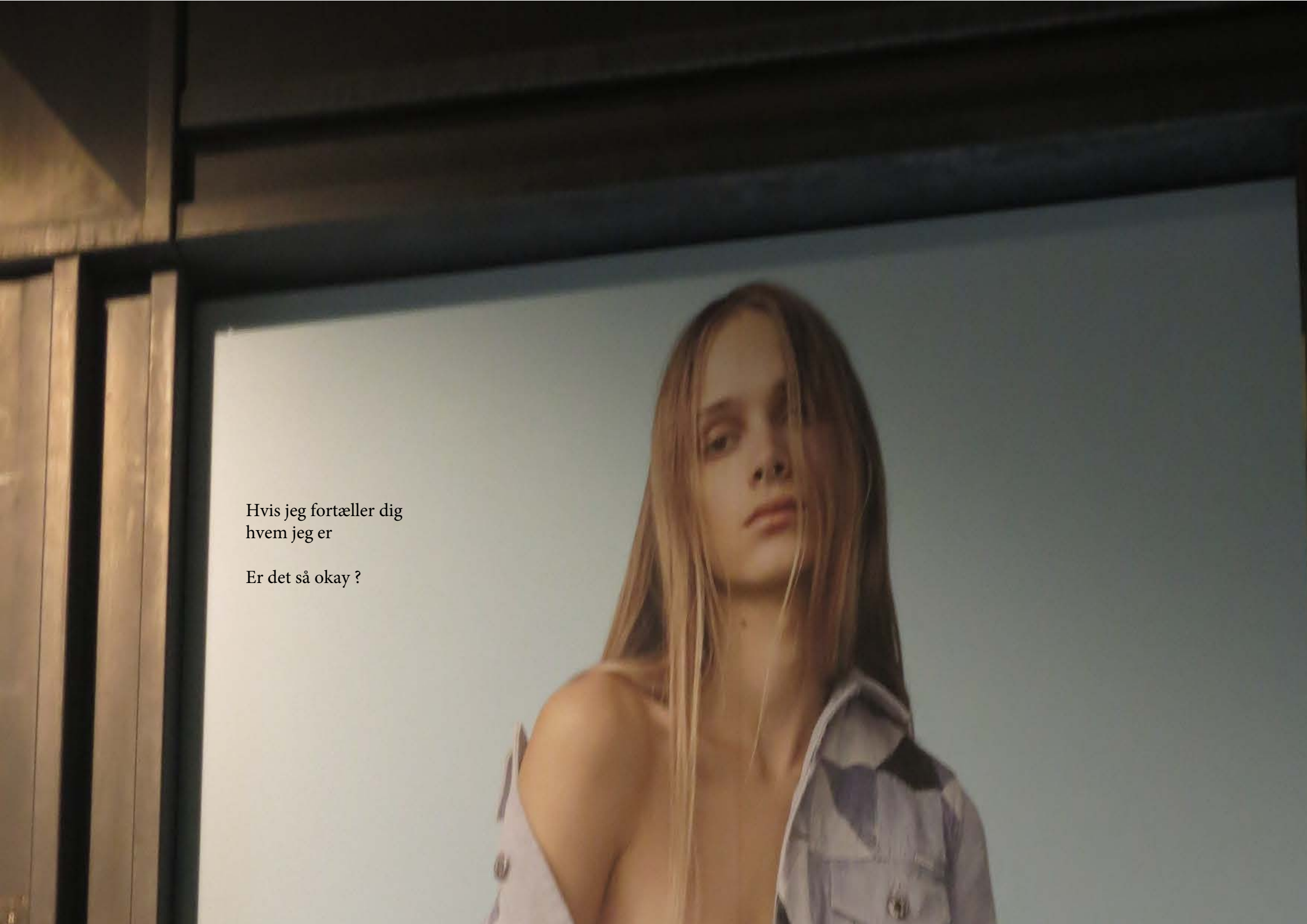

Hvis jeg fortæller dig
hvem jeg er

Er det så okay ?

J Nyd

bøh sandkage
pletter af vand
ikke af kaffe

Egotrippet på slow food

jeg hviler mig
jeg prøver at sove dagslyset
holder mig halvvågen
er jeg i verden afspændt
spændt time efter time

Et ego

knive og sæd
er nøgleord
på destruktion af selvet
usund erotik
er landskabet
fornedrelsen yngler
i hvert et åndedræt

bizarre ego'er er mere spændende
end de pænes

Niels Østergaard

Bastards

They are there
Everywhere
The bastards
Embedded in greed

They are there
Everywhere
The bastards
Who do not care
About people´s souls

Greed has
Too many faces
Power, property
Money, sex
Bringing disillusion

Greed exploits
Naivety
Whatever youth
Wishes, distress or need
Of sensitive souls

They are there
Everywhere
The bastards
Who do not care
About people´s souls

Colours

Departure hall thinking

Here they are represented
All the colours
Pink, white, brown and black
All walking forwards
No-one walking back

They leave – or they go home
All the same
Have to be together
For many hours
No-one leaving that

Release

My hands shake a bit
Showing the restless soul
Embedded in loads

Kind ‘a holiday
Still anxiousness prevails
Unknown future’s tales

Somewhere far out there
Persons waiting for release
Executing plans

Somewhere far out there
Person waiting to express
Golden heart’s content

Tida Isarn

Tida Isarn is my preferred place
When I want to eat
Simple and open towards the street
Always welcome to have a seat
They make the Esarn food
They cook as one of the best
Restaurants you may find here in
Krung Theb - to my taste

I hereby wish to bring a toast
To the pretty ones working here
So: Go to Rang Naam, have a taste
Here old fashion Esarn food is near

Hided

Hided realities
Protected truth
Worn feelings
Eager youth

Bound experience
Young blood
Old bodies
Still hot

White bedspread
Still warm
From the body
That’s gone

Vague hope
Changed faith
Still hard
Coloured glace

Hided realities
Dark ground
White bedspread
Silent sound
-
-
-

On the ground

Holding hands

Siam Paragon

I just lean back
As she talks
I see the happiness
In her eyes

Have had a good day
Together with her
Seen precious things
Holding hands

Have felt love shining
From her eyes
Her hand holding mine
In a solid grip

Her repeating doing her
Long black hair
Set it in different ways
So beautiful

Seventh sky

I wonder what it is up there
In the seventh sky
The area they often call Paradise
If it is dry or wet
Green or blue
Probably no-one alive ever find
What is the truth

Still often we face there
May be a leak
Because sometimes it rains
Or snow a bit
Sometimes it actually is
Much more than so
Sometimes combined with the
Storm that blows

Let's say rain and snow
Comes from up there
- and it actually always
Rains somewhere
Then one day for sure
It may run dry
If no water up there, then
Which colour of the sky?

Let's say that light comes
From up there, too
Well – still the power from
Up there may do
But – still one day it
May be consumed
Then everybody down here
Forever are doomed

Now let's add this together
Then we may find
That life up there may be
Of the very same kind
As life is here – whatever
We do – right?
´Cause nothing can grow without
Water and light

So – back to my question
How is it up there?
You may float, fly or lie
And just stare
Up there – still never no
Answer may arrive
So why not actually just
Pass the question by?

Hmmmm – still a whirlwind
Might pump water up there
Hmmmm – still the amounts
Never counts no-where
Hmmmm – some light might be reflected
From the snow and the sea
But such huge amounts?
No, it can never be!

Poul Høllund Jensen

græsset ligger og dufter

klart til genbrugspladsen
hvor myndige Svend Madsen
ser til at alt er på plads
at der ikke bliver for megen spas
at vi husker hver en container
så vi letter hans job til vi segner
mens hans gule advarselsdragt
farer rundt i skinnende pragt

han er samfundets gode kustode
skelner skarpt mellem stol og kommode
så ikke den mindste artikel
farer vild på hans matrikel

i dette samfundets overflodshus
hvor alle tegn på sus og dus
er anbragt i sol og måne
her er alt mit bras
hver gennemslidt las
gamle bukser og dampradioer
en sand revy over hele mit liv som
det strækker sig over havet mod
en dalende sol
hvert et bord hver en stol
er et punkt på forbrugsesplanaden
før det havner i livsfarveladen

og Madsen troner tilfreds på sin truck
sorteret i brændbart metal og kapok
men helst inden klokken blir otte
når lugten tiltrækker den første rotte

der roder og gnaver i rockwool og tæpper
mens månen lyser på brede stepper

ja rottens gnaven på genbrugspladsen
forstyrrer Madsen på springmadrassen
mens månen lyser i køkkenhaven
hvor kålen vokser i lange rækker
der ind i hans onde drømme sig strækker

Anne Bøgh

Digt på vej

Nu troede jeg lige et digt var på vej
og sad mig i ærmet men hovedet sagde nej
det hele stod stille deroppe to sek.
ja starten blev svær, næsten helt væk

Så skete der det at jeg bare gik i gang med
at skrive, og så bliver digtet så lang som
det ses her, og sådan går det jo tit når man
bare går i gang, ja, så er man på vej og må
gribe mulighederne der viser sig
i stedet for at stå der hvor ingenting sker
sidde fast, gå i stå, ikk` lave mer
nej, afsted, kom i gang med at skabe sit liv
blive træt, slappe af, lade op, ingen piv
- en pause er også en vigtig proces
ellers ender man bare med stress
Så god weekend i dag, når dagen er gået og
ugen er brugt med alt det vi har nået.

Skruen uden ende

Det er skruen uden ende
At læse hvad folk vil bekende
Er du ven eller fjende?
Tonen er hård i alle debatter
Noget jeg slet slet ikke skatter
Og heller ikke rigtig fatter
Ku vi ikke godt bruge et sobert ord
Det efterlader bedre spor
Uanset næsten hvad man ellers tror
Jeg møder det tit, det er muligvis svært
Fordi vi har noget andet lært.
Og så er det egentlig ikke så sært
Selve problemet er svært i sig selv
Hvad skal man ofre for at skabe lidt held
For andre - hvad er det man vil?

Verden på afveje

Alt det alvorlige der sker hele tiden
Er svært at holde til
Men skal tages meget seriøst
Det opvejes af alle de små dagligdags ting
Der sker hele tiden
De kan pludselig føles letkøbt
Men det er også dem der får livet til at gå videre
Så det normale vender tilbage
Og vinder
Så al det tragiske forsvinder
For en stund
Uhyggeligt som verden formes
Desværre med våben
Igen var det dråben
Lad os hellere bruge ord
Og passe på det der sker på vores jord

En vom der kom

Indrømmet - jeg har fået en vom
Jeg aner ikke hvorfra den kom
Og jeg er heller ikke tilfreds
Skønt jeg nærmer mig de halvtreds
Jo selvfølgelig kender jeg balladen
Jeg har spist af kagen og isen og chokoladen
Og synes nogle gange det er fin
Med cola, øl og vin
Jeg prøver at fare med lempe
For min vom og min dårlige kondi at bekæmpe
Det er tilbage til det sunde
For at mindske på det runde
Og komme ud og røre kroppen
For igen at komme på toppen
Og så er jeg nok en dag tilfreds
Når jeg bli´r både halvtreds og tres

Ro på

Ro på arbejde
Ro på fritiden
Tro på fremtiden
Tro på evnerne
Ro på sanserne
Ro på humørsvingningerne
Tro på hinanden
Tro på sig selv
Ro på fremtiden
Tro på livet
Tro på roen
Ro på troen

Positivt sind

Det er ikke altid givet
Man bare kan nyde livet
Men med et positivt sind
Lukker man mere glæde ind

Connie Anette Nordholt

Et stævnemøde, der gik galt, eller 17 år alene i køkkenet.

Jeg sidder i køkkenet i vores hus i Skovparken. Jeg har klædt mig fint på. Jeg sidder og kigger op af vejen. Det har jeg gjort længe nu.
Jeg er ved at tabe modet, men tænker: ”Det varer nok ikke så længe”.

Da jeg satte mig kl 19, var jeg fuld af forventning og spænding.
Mine forældre var ikke hjemme, og jeg var i gang med noget,
der ikke var helt tilladt. I hvert fald ikke af dem. Jeg havde mødt ham for nylig.
Vi havde aftalt, han skulle komme og hente mig, og så skulle vi i byen. Kun han og jeg.

Det er forår, solen skinner, og solsorten fløjter,
og jeg længes, længes efter at opleve noget sjovt. Jeg går ind i stuen, jeg kan ligeså godt gå i seng, jeg må indse, at i aften, kommer han ikke.

Og der blev aldrig nogen anden gang.

Jeg kan ikke skrive om foråret.

Jeg kan ikke skrive om foråret, uden at alt bliver kliche. Jeg kan ikke skrive om foråret, fordi der forventes en sart palet. Jeg er i foråret lige nu, jeg har ingen kræfter, og mærker det nu. Jeg ser da også solen, og jeg nyder fuglenes sang.
Som altid: det nye liv er på vej.
Foråret er glædens tid, mens vemodet henvises til efteråret. Den manglende energi, og mismodet lægger sig over solen som morgentåge og dis. Alligevel elsker jeg foråret, forventningen og håbet.
Men:
Jeg kan ikke skrive om foråret, uden at alt bliver kliche

Connie Anette
Nordholt

Det var
et pænt kvarter

Det var et pænt kvarter. Sådan noget havde man aldrig hørt om
før i dette kvarter. En mand havde i flere år haft seksuelt
samkvem med sin schæfertæve, og det havde han jo selvfølgelig
holdt skjult, så godt han kunne. Havde kun praktiseret sine lyster
for nedrullede gardiner og under den største forsigtighed, og
alligevel vidste alle det nu, og man var begyndt at tale om, at det
her virkelig ikke kunne gå, og hvad skulle man gøre, og det
kunne man ikke finde sig i, og hvad med børnene, som elskede
dyr, ville de komme på gale tanker eller ville galningen holde
sig til schæferen eller måske begynde med små piger, og evt.
hvad der var endnu værre og totalt pervers små drenge, eller
hvad med de forskellige kæledyr der var i kvarteret man vidste
snart aldrig alt kunne vel bruges. Kanariefuglenes bure blev
forsvarligt låst og hunde og katte blev ført i kort snor. Alle
vidste at der var noget galt, men i et lille hus boede en mand
med sin schæfer, som han hver nat lagde til at sove i sin
hundekurv, mens manden lagde sig til at sove i sin ensomme
seng. Han var begyndt at undre sig over hvorfor folk var holdt
op med at hilse på ham, men det bekymrede ham ikke så meget,
han var glad for at bo her. Det var et pænt kvarter.

Reflex´s satiresektion præsenterer:
Poul N. Rasmussen

Kære poeter, kære Lone, kære jer der er forsamlet her i aften, kære jer der følger med på fjernsyn - kære os allesammen....

Jeg har en hemmelighed, som jeg gerne vil betro jer. Det er en pragtfuld fornemmelse at være her blandt ligesindede! For hvad er egentlig forskellen på at være poet og være politiker ? Jeg ved det ikkeee.....men lad mig give et bud. Der er et overlap på genrene - nogle gange går man meget højt i patos, andre gange må man tage score-attituden på, og så er der naturligvis også de gange, hvor det bliver ren fiktion og fri fantasi. Jeg skal ikke her gå ind i en bedømmelse af mine efterfølgere, men jeg har hørt, fra insidere. at de foretrækker fiktion á la Andeby og Onkel Joachim og Fætter Højben. Der findes så dem, som kalder mig for Anders And. Igen - det er kun noget, jeg har hørt.

Men jeg må sige, at der er store ligheder mellem poeterne og os som politikere. Det handler om at sætte handling bag. Poesi og politik er nu engang det, man GØR! Ikke det, man kun drømmer om. Eller for at sige det i al fortrolighed: Virkeliggjorte drømme - på linie med Socialdemokratiet.

Jeg skal ikke her dykke længere ned i den aktuelle politiske fiktion, men jeg må konstatere et klart mismatch mellem den virkelighed, som regnedrengene i Finansministeriet befinder sig i og så den virkelighed, som arbejdsmand Petersen og arbejdsmand Jensen befinder sig i. Det virker, tro mig, som om det er arbejdsmændene der hver dag skriver prosa fra virkeligheden, mens Finansministeriet aldrig er nået længere end til side 3 i Anders And-bladet fra 1973, hvor Onkel Joakim sidder og tæller sine fantasillioner. Og det fører så til, at.....LOOONEEEE, har jeg sagt - hvad er meningen ?

Nu skal man jo ikke bebrejde Anders And alt mellem himmel og jord - han er faktisk et, for at sige det på jævnt dansk, skidegodt eksempel på tilværelsen for den helt almindelige, danske arbejdsmand. Det kan gå op, det kan gå ned, det kan gå frem, det kan gå tilbage, og alligevel står Anders And altid parat, som Dan Turéll sagde det:" HVER TIRSDAG!"

Men for at vende tilbage til det med poesien i hverdagen, er det jo den almindelige arbejdsmand, der holder hjulene i gang. Og dermed også manden bag poesien, der senere bliver til partiprogrammer og konjunkturstrategier - forudsat, naturligvis, at vi har valgt de rigtige politikere...Lad mig blot nævne et eksempel fra min barndom i Esbjerg: Nede i Skolegade var der en slagter, og han havde en kone, som stod med medisterpølserne, når vi drenge kom hjem fra skole og ville købe lidt godt, Og så sagde damen, som vi allesammen bare kaldte Fru Jensen: "Poul - du har hele verden for dine fødder! Du duer, du skal bare gøre det, du er god til." Og når vi så gik ned på havnen og spiste vores klemmer og så ud over havet, så drømte jeg om alt det, jeg skulle bruge mit liv til. Jeg skulle bygge broer, jeg skulle køre cykelløb....Nå, men nu har jeg vist brugt min taletid - og flere skal nå at komme til orde. Ja, ja - som det siges, at Helle i sin tid sagde til Henrik Qvortrup: Det tager kun 12 minutter, men jeg vil så gerne have, at du bliver lidt længere.....

Fra venstre Karina Øgendahl, Helle Bengtsson og Tanja Rasmussen til foredrag på Aalborg Teaters Café den 5. marts - det kan du læse mere om på de kommende sider.

”Trænger du til en facaderenovering”?

Af Helle Bengtsson

Jeg skulle holde foredrag på Aalborg Teaters café, søndag d. 5 marts 2017, og det var en udfordring af de store.

Det skulle blive et meget personligt foredrag, hvor fortælling og oplæsning af digtene ville blive en meget personlig fortælling, om livet på godt og ondt, dog mest på ondt.

Jeg startede med, at stille et spørgsmål, som var om, de var lykkelige bag facaden? Som er titlen på min første digtsamling som udkom i juli 2015, det er ikke mange som kan, sige sig fri for at gå og gemme på noget, og jeg har gjort det i særdeleshed

Begyndelsen
Jeg startede helt konkret med at skrive d. 28. august 2013, en søndag hvor jeg i mange timer havde siddet ved min søsters sygeseng, der begyndte min skrivekarriere, at det skulle tage sådan om sig, som det har gjort, er lidt mærkeligt at tænke tilbage på.

Mit første digt havde titlen *Engle til søster*. Det digt kan læses til sidst i artiklen

Veninderne
Med til at bakke mig op, havde jeg taget 2 meget gode venner, Tanja Rasmussen og Karina Øgendahl, Tanja læste et 6 minutters langt digt, om hendes svigt i barndommen, Karina spillede først Hjem af Sanne Salomonsen, så 2 af hendes egne fantastiske sange; Et barn i en fremmed verden og Lille pige i voksen land.

Vi er en trio, som er forbundet i noget, som vi ikke helt selv forstår, (og efter sigende supplerer vi hinanden på en meget fin måde)

Arrangøren

Arrangøren præsenterede os med blandt andet følgende ord:

Vores gæst vil nok spørge på sin helt egen måde, om du er lykkelig bag facaden eller om du trænger til en facaderenovering.
vel mødt til alle jer skønne kvinder 🙂

Og reaktionen/evaluering efterfølgende:

Det var den dybe, eftertænksomme Caféva søndag, hvor vores hemmelige gæst, forfatter Helle Bengtsson, havde taget to ekstra hemmelige gæster med, Tanja Rasmussen som også læste eget digt og Karina Øgendahl med egne sange.
Helle startede med at fortælle om sin barndom og hvor hun er i dag. En gribende fortælling om sit liv.
Fra barndommen i Aalborg, om svigt i familien, om mobningen i

skolen, om aldrig at vise følelser, eller tale om dem, om altid at være den flinke og hjælpsomme.

Men en dag skete der noget; Det der hjalp Helle ud på den anden side, var at hun i 2013 begyndte at skrive digte. Helle fandt sin passion og en måde at udtrykt alle de indestængte følelser.

På sin arbejdsplads mødte hun Tanja Rasmussen. De to fandt sammen da Tanja også skriver digte. De har nu et unikt venskab, siden er Karina Øgendahl kommet til, de 3 damer supplerer hinanden på fantastisk vis.

Jeg må sige, at det var en barsk fortælling, og meget lærerig.

Mange varme hilsner

Pia Mourier

Cafeva værtinde

Engle til søster…….

I nat jeg sad ved din seng
Så engle på en blomstereng
De hviskede i mit øre
Stille du, nu skal du høre
Tro, nu ikke, at det er givet
at hun mister livet
Far frem med lempe.
Sammen vil I kæmpe
Englene fra blomsterengen
Sidder stadig der ved sengen
Passer på dig her min kære
Når jeg ikke kan der være

Sidder stadig ved din seng
de engle fra den blomstereng
De hvisker i mit øre
siger til mig: nu skal du høre
Stolte smiler de og lover
natten tager de og våger,

Små engle på den blomstereng
sad jo der omkring din seng
De passede på dig, de holdt dig i live de
sagde til mig: bliv ved med at skrive
De gav mig styrke, tro og lidt mod de
bad til, at jeg det forstod
Det at stå sammen
er noget vi skal lære
ved din side,
jeg vil altid være.

Helle Bengtsson, 28. august 2013

Fra Gedser til Skagen,
fra Nordpolen til Antarktis,
fra Øst til Vest
står solen op
over os alle
Hvad vi er
er hvad vi er
og hvad vi har på
er hud med tøj
Human Classic

Læse-oplevelser fra mit natbord:

DUKKEMAGEREN, af Jessie Burton

Efter at have fornøjet mig med "Eroberen" - en historisk aktionroman om Kublai Kahns blodige vej til herredømmet over Kina og den halve verden i 1200-tallet - havde jeg brug for noget mere roligt og reflekteret at falde i søvn på.

Her faldt valget på en finurlig roman fra Amsterdams gyldne år i slutningen af 1600-tallet. "Dukkehuset" er skrevet af en (engelsk) kvinde, og det kunne mærkes.

Manden er primært en biperson, der, som afskum, en sodomit, (ja og gomorra'n), kræves ofret på samfundets alter, og kastet i havnen med en møllesten om livet.

Dette gør dog ikke, at man som mand kan have stor fornøjelse af at læse den.

Dens omdrejningspunkt er nemlig en oprulning af flere dunkle familiære hemmeligheder, der gemmer sig bag de tunge bomuldsgardiner, som op gennem tiden har været så karakteristiske for byen.

Jeg mener at kunne huske en nutid, hvor vi, i hippiernes guldalder for små 50 år siden, importerede og omsyede dem til lækkert tøj; *fløjls*bløde jakker, veste, bukser og kjoler.

Trods der, som det antydes i titlen, ikke sker alverden af store actionmættede ting, opvejes det til fulde af mystikken i de små:

Hvem er den profetiske dukkemager, der kan forudse begivenhedernes gang, egentlig?

Er det en ven eller fjende, der laver og leverer de miniature, rder kommer til at styre skæbnen for flere og flere personer i byen?

Hvorfor fik den unge Petronella et dukkehus som bryllupsgave af sin velhavende købmand og ostindiensfarer?

En fascinerende, intim og forførerisk beskrivelse af livet bag fløjlsgardinet i et nyrigt overflodssamfund og de midler der gribes til for at holde den lille republik oven vande.

Historien er så godt skrevet, at jeg efter at have læst sidste kapitel måtte genlæse det første, for at finde ud af, hvad og hvor det var, jeg havde læst forkert - og så er man jo egentlig igang med bogen på ny.

Kell Ivan T Thygesen

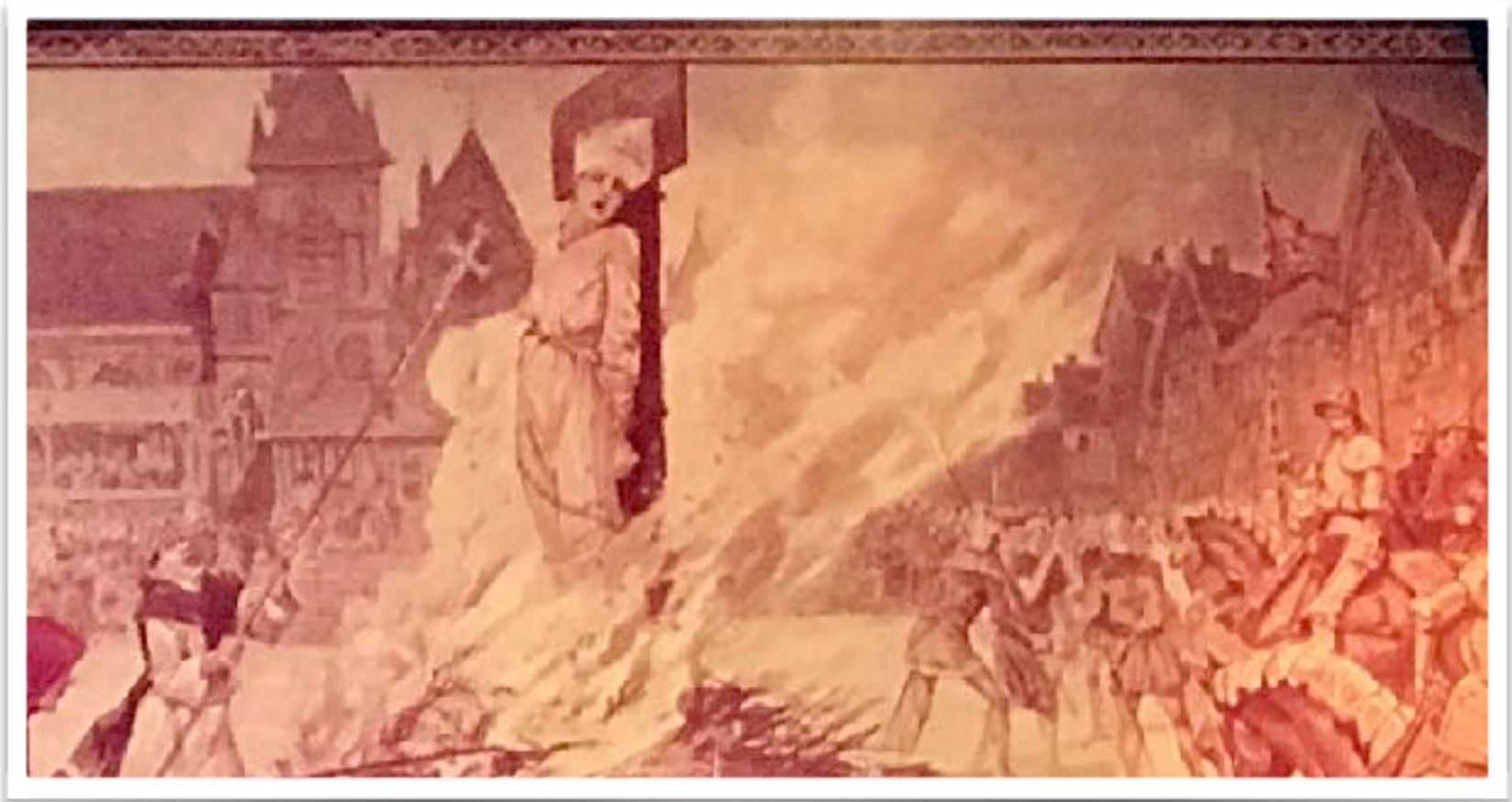

Kell Ivan T Thygesens historie, Bedstes bedste, er 7. del af historien, som startede i decemberudgaven af Reflex i 2015. Den kan du læse senere i dette nummer. Inspireret af historien har Kell sendt dette billede, som han har smugfotograferet på en 'øjenvidne'-Michelin-restaurant i Rouen i påsken i år.

Interview med Kamal Ahmane

Af Sean Ryan Bjerremand

Din nyeste digtsamling har været nogle år undervejs. Er du tilfreds med det endelige resultat?

Det må man sige. Jeg gav mig rigelig tid, blev endnu mere motiveret og nysgerrig efter at udforske sprogets fascinerende univers og sidst men ikke mindst blev jeg ved med at skrive alle de ord, som rumsterede i mit hoved, vibrerede i mit hjerte og rumlede i min mave i prosaform eller digteform. Det er dog værd at understrege, at mellem disse to digtsamlinger findes der en udgivelse - ”Vejen til Trigeparken”, hvor jeg har portrætteret ni forskellige mennesker som bor i Trigeparken, som ikke længere er et ghettoområde. Den blev udgivet i 2013 af boligforeningen Ringgården og Helhedsplanen for Trigeparken. Det er altid interessant at tage billeder af sig selv eller af sine børn for at se udviklingen og ændringerne. Det samme gælder bøger eller kunstværker. Jeg er meget tilfreds med det endelige resultat af min nyeste samling. Jeg mener, at bogen er et godt eksempel på min udvikling ift. det danske sprog. Dem der har læst min første digtsamling Bindeled (2008) og Tavshedens tumult (2017) vil uden tvivl konstatere udviklingen i mine sproglige evner gennem alle disse års ”tavshed”.

Kan du fortælle lidt om temaerne i dit forfatterskab?

I digtsamlingen kommer jeg ind på to meget omstridte og sårbare emner: det første er en nådesløs kritik af den politiske Islam eller islamismen og det andet er en slags kærlighedserklæring til Danmark, et land, som har taget imod mig og mange andre. Temaerne og digtene byder ind med mange samfundsrelevante tanker og interessante refleksioner, hvor dobbeltmoralen, hykleriet, rabiate imamer står for skud, dog med masser af ironi, kærlighed og sandhed. Du møder ordet « frihed » og ser alle dem, der kæmper for at bryde deres tunge lænker. Du møder ordet ”kærlighed” og ser alle dem der omfavner Danmark og viser taknemlighed, loyalitet og sværger troskab til et land, som har taget imod dem og givet dem alt. Du møder ordene ”jihadister”,” islamister” eller ”salafister” og ser livets svorne fjender, der godt kan lide død og krig. De håner kvinden, der smiler og kvinden uden slør, kvinder der er fri og kvinden der tør. Du møder ordet ”danskhed” og ser dit, mit og allesammens Danmark. Et Danmark for både brune, sorte og hvide, et Danmark hvor man ikke lægges til side. Min stil er meget direkte og jeg siger tingene uden omsvøb. Man

kommer ikke til at fare vild i billeder og metaforer.

Du virker meget velintegreret - blandt andet gennem dit forfatterskab, men også frivilligt arbejde. Har du nogle gode råd eller gode erfaringer, du gerne vil dele med andre?

Helt klart. Sproget er det vigtigste element. Man skal ikke være passiv. Man skal selv opsøge mulighederne og være aktiv. For mit vedkommende var det at skrive digte en god mulighed for at møde andre mennesker. I starten var jeg med i Poetklub Århus, og der lærte jeg mange søde mennesker at kende. Jeg var også med til at lancere borgerportalen 8380 i Trige og endte som frivillig ansvarshavende redaktør for lokalbladet Treklang. Derudover spiller jeg fodbold for både GUI oldboy 45+ og ST 70 Oldboys 50 +. Hvis man har noget på hjerte så skal man formidle det på sin egen måde. Nogle gør det gennem sang, musik og sport, andre gennem poesi og kunst... Ræk hånden til samfundet og samfundet skal nok række hånden til dig. For mig er det at komme til Danmark og lære det danske sprog en åbning for at udtrykke mig ucensureret og samtidig bidrage med noget positivt til det danske samfund.

Jeg har forresten skrevet et digt der hedder ”Integrationsalfabet” hvis det kan inspirere. Det er med i Tavshedens Tumult.

Du har udgivet din nye digtsamling gennem forlaget Snepryd. Hvordan vil du beskrive forløbet?

Jeg havde omkring 40 færdige digte klar til at blive udgivet. Jeg har været inde på Forlagets hjemmeside og kunne straks se, at her er et forlag der sætter både værket og forfatteren i centrum. Tavshedens tumult indeholdte oprindeligt 31 digte, da den blev sendt til forlaget Snepryd. Britta Steen fra forlaget så potentialet i bogen og så blev udgivelsesprocessen sat i gang. Først startede vi i fællesskab med at begrænse samlingen til 23 digte, som kun kredser om de to ovennævnte hovedemner og som passer fint til bogens titel. Samarbejdet var professionelt og konstruktivt. Jeg var med i hele processen og selv den mindste detalje blev der taget hånd om. Man får god vejledning, korrekturlæsning og råd fra søde og kompetente folk. Det var en dejlig oplevelse hele vejen igennem. Fra den første e-mail du modtager til redigeringen, fra et færdiglavet produkt til omslaget i samarbejde med grafikeren og fra udgivelsesdatoen og bogreceptionen til markedsføringen. En super oplevelse.

”The Call of Cthulhu” – at læse uhyggelig filosofi

Af Henrik Sandbeck Harksen, Cand.phil., foredragsholder og forlægger

I 1926 skrev den amerikanske pulpforfatter H. P. Lovecraft (1890-1937) en lang novelle, som skulle gå hen og blive en klassiker inden for horror- og *weird fiction* litteratur: ”The Call of Cthulhu”. Novellen er ikke er synderlig kendt i mere mainstreamlitterær kontekst, men den fortjener et bredere kendskab. Ud over at være elementært spændende på linje med en god krimi, er der filosofisk gods med sjælden tyngde og et forsøg på intet mindre end at vende litteraturens fokus på hovedet. I stedet for at have mennesket og dets leben i centrum, er omdrejningspunktet at, når alt kommer til alt, så er mennesket ubetydeligt i den store kosmiske sammenhæng. Ikke bare det enkelte menneske, men *menneskeheden*. Lovecraft kaldte i sine brevudvekslinger synspunktet for ”kosmisk indifferentisme”. Der er tale om et synspunkt som han selv havde og som han mente, var naturligt udledt af videnskabens resultater; det var ikke blot tiltænkt fiktionens verden. Fritz Leiber (1910-1992), en anden amerikansk forfatter, omtalte i 1949 Lovecraft som litteraturens Kopernikus. Det har han ret i.

Der er en række andre af Lovecrafts historier, der tager dette tema op, men lad os se på, hvordan det tager sig ud i ”The Call of Cthulhu”. Hvad er selve historien og hvad er det filosofiske gods? Sådan kort sagt.

Historien

Teksten et yderst interessant indirekte narrativ med flere lag. Hele vejen igennem læses den som en række tekster fra forskellige mennesker og forløb, som læseren stykker sammen – helt på linje med en effektiv krimigåde, hvis man selv sad med alt bevismateriale.

Historiens nutid er 1924. Undertitlen er “(Found Among the Papers of the Late Francis Wayland Thurston, of Boston)” (“The Call of Cthulhu,” p. 125). Her signaleres der allerede inden selve fortællingen går i gang, at det er Francis Wayland Thurstons tekstmateriale, vi læsere skal i gang med at gennemgå, og Thurston er død. Historien er bygget op som en gennemgang af fakta, som Thurston erhvervede sig – fra sin afdøde onkels papirer, suppleret med egne undersøgelser.

Vi erfarer at onklen, professor emeritus Angell, har indsamlet en masse data fra hele verden—f.eks. avisklip. Det er data, som viser at folk på tværs af kulturer, uddannelse, sociale lag – ja, selv historiske epoker – har oplevelser, der på forunderlig vis understøtter hinanden. Der tegner sig bl.a. en form for kollektiv masse-drømning i det samme tidsrum, drømme som især sarte kunstnere og sindssyge bliver påvirket af. Professoren har også indsamlet data som henviser til vage beskrivelser af “the Great Old Ones” som sammen med et væsen kaldet “Cthulhu” var kommet til Jorden før menneskets tid, “when the earth was young” (Ibid., p. 126); disse væsener har øjensynligt tilbedere, som er “masters of dreams.” (Ibid, p. 126.) De kom ifølge gamle legender fra det ydre rum og der er indikationer af, at der måske er en sammenhæng mellem Cthulhu og forudsigelser om Cthulhus genopstandelse, i f.eks. bogen *Necronomicon*, skrevet af ‘den gale Araber’ Abdul Alhazred. I denne “dreaded book” står der bl.a. følgende:

"That is not dead which can eternal lie,
And with strange aeons even death may die."(Ibid, p. 141.)

Thurston er meget tvivlende—direkte skeptisk—overfor det materiale hans onkel har efterladt sig, samt ikke mindst de antydninger, der findes i dem. Ved et tilfælde falder han dog selv over en lille avisnotits, hvor der opridses nogle mærkelige hændelser ombord på et skib som sejlede i Stillehavet—i samme periode som forekomsten af de underlige drømme. Thurston bliver nysgerrig og sporer den eneste overlevende fra den tur til hans hjemby, Oslo (ja, i Norge). Skipperen Gustaf Johansen er uheldigvis (også) død, men Thurston får af nordmandens kone lov til at tage hans dagbog med tilbage til USA. I den dagbog læser han den fantastiske fortælling om, at skibet og dets besætning stødte først på et skib, hvis besætning var kultister – muligvis den samme mørke kult, som nævnes i onklens materiale.

Ifølge denne beretning støder Johansen og hans mænd faktisk på det væsen, der omtales som 'Cthulhu.' Det har ligget i uanede tider og ventet på at komme frem fra sit fangenskab i havets dyb "when the stars are right."(Ibid., p. 140.) Dette ved skibsbesætningen intet om, men de forsøger i rædsel at flygte fra stedet og det gigantiske monster, som er på vej ud af sit fangeskab i havets dyb.

I sidste ende er det kun Johansen, som undslipper både stedet og Cthulhu. Han får midlertidig bugt med Cthulhu og kommer væk; i live (for en kort periode) og med sin fornuft nogenlunde i behold.

Johansen kender selvfølgelig ikke noget nærmere til det større perspektiv af det han oplevede. Det har Thurston dog nu, læser vi mod slutningen af novellen. Han har "pieced together that which I hope may never be pieced together again." (Ibid., p. 154.) Alle spor peger på, at der ligger en helt, helt anden form for verden "derude", som ikke passer ind i det verdensbillede, som vi mennesker normalt har. Kosmos er ufattelig stort og fremmed for os. "I have looked upon all that the universe has to hold of horror," fortsætter fortælleren dystert, "and even the skies of spring and the flowers of summer must ever afterward be poison to me." (Ibid., p. 154.)

End ikke jordnær glæde og skønhed kan redde ham nu. Det er jo intet værd i det store billede. Det er denne dystre sluttone, som indikerer den kosmiske indifferentisme.

Lovecraft og kosmiske indifferentisme

Man skal ikke lade sig narre af al denne snak om monstre, her eksemplificeret i "Cthulhu". Jovist kan man få stor fornøjelse af at læse den på det niveau alene. Det bliver dog mere interessant på de andre, dybere, lag. Som Lovecraft var sig bevidst om. Monstrene er bare en metafor, kan man sige.

Ser man på hvad Lovecraft sagde om sin egen stil og formålet med sine historier, er det tydeligt at han bevidst bestræbte sig på, vha. den benyttede narrative fortælleteknik, at nå frem til helt særlige filosofiske pointer. Prøv at se dette lille uddrag fra følgebrevet til "The Call of Cthulhu," sendt til redaktøren af *Weird Tales* i 1927. Det fremhæver pointen klart og tydeligt.

> "Now all my tales are based on the fundamental premise that common human laws and interests and emotions have no validity or significance in the vast cosmos-at-large." (Lovecraft. *Selected Letters II*, p. 150.)

Følger man konsekvensen af den tankegang, vil det verdensbillede som står tilbage uværgeligt være et univers, hvor verden er meningsløs og indifferent over for os mennesker; en indifferentisme, som vi af selvsamme grund kun alt for let vil opfatte som at den er *grusom* overfor os. Selvom det ikke er tilfældet. Indifferent er ikke lig med grusomhed. At acceptere en sådan indsigt af verdens tilstand er noget, de fleste mennesker (af forskellige grunde) ikke reelt formår eller ønsker. I alle tilfælde bliver den tanke hos Lovecraft tæt knyttet sammen med en nærmest eksistentiel grundtese; en grundtese, som han formulerer i indledningen til sit essay om horror-genrens udvikling: "The oldest and strongest emotion of mankind is fear, and the oldest and strongest kind of fear is fear of the unkown." ("Supernatural Horror in Literature," p. 82.) At skære alle menneskelige værdier, egenskaber osv. væk er desuden forbundet med samtidig at blotlægge det ukendte *qua* ukendt. Skulle et menneske, en person, møde dette, vil det ikke kunne undgås at have en voldsom effekt. Når det, man møder, forbliver, i ordets oprindelige forstand, *ufatteligt*, ja, så er det ubehageligt. Når der ikke længere er noget i blotlæggelsen, som vi på én eller anden måde kan 'hænge vores forståelse' op på, er og bliver det ukendt for os. Et sådan projekt vil i sin natur altid frembringe en fundamental frygt—*rædsel*—i os.

Det er det, "The Call of Cthulhu" handler om. Som læser følger man nysgerrigt hvor bevismaterialet leder hen. Og hvis evidens er stærk nok, så må man jo acceptere det, som viser sig, også selvom det er ubehageligt. Resultatet er, i historien, en indsigt, der viser, at tilværelsen rummer mysterier så store, at vi er helt ubetydelige ved siden af, og den indsigt giver ingen trøst overhovedet.

Man kan være enig med Lovecraft eller ej, men kraftfuldt – det er det. Jeg håber at du vil give hans historier en chance.

CITEREDE VÆRKER:

-H. P. Lovecraft: "The Call of Cthulhu". *The Dunwich Horror and Others*. Arkham House, 1984.

-H. P. Lovecraft: *Selected Letters 3*. Arkham House, 1971.

-H. P. Lovecraft: "Supernatural Horror in Literature". *Collected Essays 2: Literary Criticism*. Hippocampus Press, 2004.

Nøgenoplæsning med Morten Ramsland

Af Jørgen Dissing Nørgaard

Som I sikkert ved, så skal man jo helst prøve én ny ting hver dag.

Den dag i april var det nye for mig at jeg, som festivalarrangør ved Ordkraft Festival i Aalborg, var deltager i nøgenoplæsningen med Morten Ramsland. En del af temaet på festivalen var at afsøge grænserne for "det naturlige", og jeg fik den idé at lave en nøgenoplæsning.

Derfor havde vi lejet en mobil sauna på en stor trailer og kl. 13 første lørdag i april stod 10 forventningsfulde deltagere og en meget modig Morten Ramsland udenfor døren til saunaen. Jeg ankom i sidste øjeblik og fortalte lidt om hvad baggrunden for denne event var. At vi nu skulle ind og undersøge, om det var muligt at blive endnu mere berørt og tæt på det Morten Ramlands ville læse op fordi vi alle sammen var nøgne - eller om det simpelthen bare ville være for mærkeligt det hele og derfor skabe afstand til ordene. Vi gik vi alle sammen ind i saunaen, afklædte os og satte os på de fine små grønne håndklæder der var lagt ud på bænkene.

Hvordan var det så? Jeg synes ikke oplæsningen kom tættere på eller blev oplevet mere intenst. Jeg synes heller ikke det var for mærkeligt. Det var nærmest fuldstændigt som om det var en ganske almindelig oplæsning, til trods for at vi 20 minutter tidligere
aldrig havde mødt hinanden og lige havde siddet nøgne og hørt en nøgen forfatter læse op ... mystisk.

Alle deltagere gik efterfølgende ind og drak kaffe og snakkede sammen i en times tid - så noget havde nøgenoplæsningen i hvert fald afstedkommet. Nemlig det at vi lynhurtigt var kommet tæt på hinanden som mennesker, som om vi havde hoppet en hel masse indledende trin over i det at lære hinanden at kende, og det er jo fantastisk i sig selv! Vi var vidt forskellige og dog så ens. Tilbage står resultatet af det som nøgenoplæsningen var sat i verden for at undersøge - om ordene kom mere ind under huden eller om nøgenheden skabte afstand - og udfaldet blev noget helt uventet tredje: Det der med at være nøgen er slet ikke så vildt, faktisk nærmest helt almindeligt, no big deal, I skulle prøve det.

Og hvad skete der så ellers på festivalen kunne du med rette spørge. Der var Merete Pryds Helle, der var Lars Skinnebach, der var Former World Champion i Poetry Slam Harry Baker. Og Danmarks bedste mikroforlag Kronstork, Korridor, Escho, Virkelig og Sidste Århundrede var der også en plads til. Så havde jeg en forrygende snak med Josefine Klougart over en kop kaffe, hvor hun lovede at hun ville gå hjem og se Science Fiction filmen Arrival - alt imens Leif Davidsen gav den gas om Trump og Putin på scenen ved siden af. På 3 dage udfoldede 45 forfattere og en række kunstnere årets tema "Natur" på Ordkraft Festival på smukkeste og mest foruroligende vis. Alt i alt en masse givende litteraturoplevelser, med og uden tøj.

Med notesbogen som følgesvend

Niels Østergaard fra Søften udgiver fire små digtsamlinger.

Århus Stiftstidende skrev om Niels Østergaard, den 10. juni 2017

Niels Østergaard, 62-årig biolog og projektleder, har udgivet fire hæfter med digte fra sine dagbogshæfter. Heriblandt sine rejser til Østen med sin kone. Niels Østergaard har været med i alle udgaver af Reflex siden marts 2016 og kan også opleves i dette nummer af Reflex. Ønsker du at læse hans hæfter, kan Niels Østergaard kontaktes på nielsostergaard@hotmail.com.

Henrik Giversen

Digteren ville ha' været et lykkeligere menneske

Jeg ville ha' været et lykkeligere menneske
hvis jeg var holdt op med at ryge som fjortenårig
Jeg ville ha' været et lykkeligere menneske
hvis jeg havde kysset Dorthe da hun kiggede sådan på mig dengang
Jeg ville ha' været et lykkeligere menneske
hvis ikke jeg havde færdiggjort min uddannelse
og fået en lækker étplansvilla i forstæderne
og tjent de første mange millioner om året
Jeg ville ha' været et lykkeligere menneske
hvis jeg havde boet i et skib i Aalborg Havn
mellem mågerne på kajen og i vandet
og ikke havde set på andet
end røgen fra fabriksskorstenene
mens jeg selv røg min pibe
over en kop kaffe på dækket om morgenen
Jeg ville ha' været et lykkeligere menneske
hvis jeg en tidlig morgen havde afgjort udsigten for mig selv
og bestemt hvilken vej der var den rigtige
Jeg ville være et lykkeligere menneske
hvis jeg ikke sad og så andre gå forbi
uden at gide at bruge mig selv til noget

Jeg ville være et lykkeligere menneske
hvis jeg ikke drak kold kaffe fordi det er bedre end ingenting
Jeg ville være et lykkeligere menneske
hvis havnen og mågerne
flettede sig ind i mit syn og mine tanker
når jeg gik langs med vandet
Jeg ville ha' været et lykkeligere menneske
hvis nu jeg var hvor jeg var
hvilket jeg er
så det er ikke noget problem -
jeg har ikke noget problem
for øjeblikket står maden hvor den er
og børnene leger omkring mig
De har ringet fra Beatles og tilbudt mig jobbet som rytmeguitarist
Vinden ta'r i det den skal
og jeg er desværre hvor jeg skal være -

https://www.youtube.com/watch?v=v1cHCbXW0is&t=26s
"Hvad laver den skøre blomst på det stakit?"
- Mulle, 4 år.

Når alt er sagt og kanonerne stilnet af
står der et træ af simpelhed

Livets små glæder planter
en park af fuglesang
hvor børn er børn
en kop kaffe en kop kaffe
hvor fuglesang er fuglesang
og hvor kærestepar ser
drømmenes jetstråler
og nye horisonter

Sean Ryan Bjerremand

Daniel Mantel præsenterer sit epos

Grundlovssikret tag-selv-bord

RETTEN TIL at skrive dette vrøvl… Går nogenlunde lige op med retten til
At synes det ER noget ligegyldigt udvandet vrøvl

RETTEN TIL at have uretten ved sin side
Og på aldeles uretfærdig vis skubbe den foran sig Krybe sammen i rystende rædsel
Når retfærden bliver truende.

RETTEN TIL at være så allerhelvedes ligeglad… Og brække alle syv retter op i rendestenen;
Se det sidste gylp glide i kloakken…

RETTEN TIL at være skingrende skør. Nøjagtig som små og store flertal.
Det hedder demokrati. Har et flertal dikteret.

RETTEN TIL at gå sin vej.
Og ER der ikke så meget som en lille sti, så retten til at se en anden vej… Ud!

RETTEN TIL at være væk. Og bare blive lige præcis dér. Længere væk,
og så helt

RETTEN TIL at afskaffe verden var vist engang strafbar.
Man kan så diskutere om det er dig der afskaffer verden, eller verden der skubber dig ud over kanten.
Når du bliver til noget ulækkert på et ICLyn.

RETTEN TIL at være helten i dit eget liv, Hovedperson i det storslåede epos med dig i centrum…
Forsvinder nemt på listen over dagens indkøb
og en kasselinjes "hov-hov, ikke snyde!".

RETTEN TIL at vågne op alt for tidligt
igen og igen til det bliver for sent at få en dag Til at hænge sammen før imorgen

Måske.
RETTEN TIL at være lykkeland nr ét (Jaja, Norge overhaler ind i mellem,
-men de drukner alligevel i al deres olie…)
Er en teoretisk EFTERRET, en dessert, en kransekagefigur… RETTEN TIL bare at være og endda være lykkelig
-kan slet ikke følge med og må fumle frem fra ærmet: RETTEN TIL AT GIVE OP… Melde pas og al ære tabt.
-Hvor er nærmeste ophæveautomat?

RETTEN TIL at være din egen lykkes smed Er bag lukkede døre ved bestyrelsesmøder
-med diskret ordre til politikere om at kalde det demokrati Blevet til en ret der lyder som en anklage:
PLIGTEN til at være din egen ulykkes smed!

RETTEN TIL at spise…
Er blevet retten til at se på
7-retters frådsen i ædedolkenes klub (Anno 2017; Wied ville græmmes)
Se på og dø af sult med synet af smulerne Drømme om at sprætte buge op med dolke
-retten til at dø af tv-transmitteret fedme.

RETTEN TIL at flygte...
Fra kugler, bomber, sygdom, sult; fra at dø forældreløs
-er der, med forkvaklet frastødende stolthed, Alt for mange der benægter:
RETTEN TIL, dén er der også; at være dum.

RETTEN TIL vilkårlig fængsling og visitation Kan kun sættes i anførselstegn; "retten til"...
Udtænkt af kyllingehjerner; udføres af andet hovedløst omkringløbende fjerkræ
Forklædt som mennesker med uniformer og paragraf-pip.

RETTEN TIL at skrive og tegne aldeles frit Kunne følges med bare én enkelt tanke
Ikke at fornærme millioner af mennesker…
-og så bagefter tage et dybt undrende ansigt på
Næsten en tegnet karikatur af uskyld.

RETTEN TIL at se ud som man ser ud
Har fået et tåkrummende filter, fundet frem fra førerbunkeren Hudfarve, beklædning, enhver mærkat der ikke er "DK"!
(Og det værste: En rygsæk! Selv en fjeldræv kan indbildes til at tikke) Et filter med øjenbryn der hæves;
Du ligner ikke os, og vi er ens, og dét er demokratisk, Og her er et spejl fra hurlumhejhuset, se selv!
Armerede grænsevagtsgiraffer drøvtygger plastikkirurgisk mistanke
-mens jeg må være så grim at det næsten er løgn!

RETTEN TIL Ramadan… Jamen uha!
Er det ikke noget med bomber og isis og se bare på England og Frankrig og Retten til xenofobi og uvidenhed burde nok tages op til genovervejelse… Men så kommer retten til dumhed buldrende, brølende, bøvsende!

RETTEN TIL at holde Pinse
-måske endda fejre en grundlov
Har det fint med grundlaget for loven RETTEN TIL religionsfrihed
Nogle mener skal opdateres, digital sortering, bredbåndsnet… Fanger alle der ikke pr e-boks er kristendømt og korsfæstet Symbolsk går an med 0'er og 1'er; hellige dages app til Android Salmesang som Messenger-signal; og ih næh nej "no backdoor".

RETTEN TIL at smide bomber, foretrukket er Droner; lidt mere som computerspil, bare sjov
Dén ret er tvivlsom; måske endda en IKKE-RET… Men så kommer regnestykket frem
Løgn plus løgn er matematisk sandt bliver til
RETTEN TIL selvforsvar 10.000 km væk med laser-pinpointpræcision Uundgåelige civile tab og bitter vrede… Der igen udløser…

Retten til selvforsvar (Etc i en cirkel med et sigtekorn i midten).

RETTEN TIL at være et fjols der kæfter op
Har jeg taget til mig for nogle linjers skyld men bare rolig Der er nok til også Løkker, bjerge af støj, og endnu værre
-Mr Trompet-Trump har tweetet sig til toppen af et Reality-mareridt.

RETTEN TIL at have bare lidt omløb i hovedet
Er blevet omledt, omdøbt, udledt i hele planers nye kloakker
Kun nogle få dråber i tilbageløb drypper forvirret; svært og sært
Når administrative hoveder maksimalt rummer én milliliter Og kun ved stormflod; 100-års-kategorisk!

RETTEN TIL en grundlov… Er en grundlovssikret ret! (Hønen og ægget…)
Og rettens dommer hamrer ivrigt løs
Med sin lille BR-plastikhammer; *piv*-*piv*-*PIV!*: Grundlov på livstid! Forvaring og forvaltning… (Hønen og ægget igen…).

RETTEN TIL at være en kylling
Om så omformet til kylletter eller benløs fugl
Ingen æg, knap hørbar pippen, morsyg; perfekt borger!
-Selv som foster, 3½ minut og salt, velsmagende Er vi mange nok… er vi en omelet eller klippet op Tilbud i vacuum-cellofan; løsdele som lår og vinger Og så har en kylling retten til at være en kujon...

RETTEN TIL… Nej, f*ck det! Ret NOK! Så:

RETTEN TIL at sige og skrive hvad man og jeg vil takkes der ydmygt for og derpå benyttes
Retten til at sætte sidste punktum

Cindy Lynn Brown

Cindy Lynn Brown

Cindy Lynn Brown

månen ligner ikke en undskyldning for mig selv

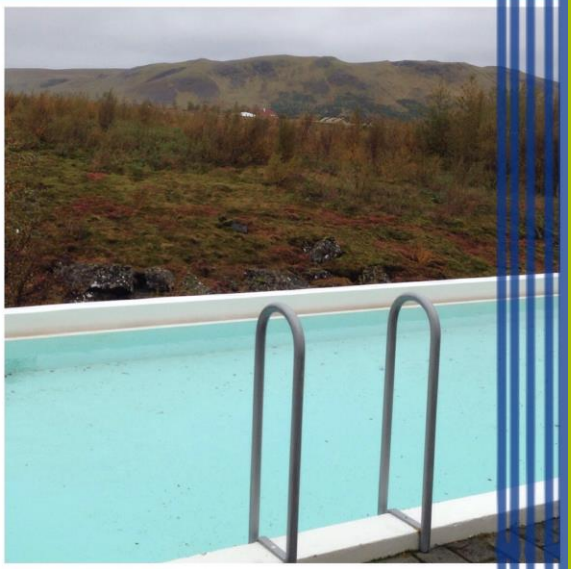

Cindy Lynn Brown

Bjarne Kim Pedersen

langelandske asyldrifter

I

Krigsdehumaniseringer
angst æder sjæle
drengenes korte lunte
slår før de taler

II

Trumpsk
drengene tog dig
på kussen eller var det
omvendt Langeland

III

Festival
drengene ragede på
pigepatter til den
store havefest

IV

Svømmehal
drengene tænkte
luder når de så håret
på en teenager

V

Over Broen
at være eller
ikke være, eller at blive
ny dansker

VI

Din Næste
finder et asyl
spiser rødgrød og bliver
venligboer her

Daniel Mantel

Forbigående - 2. del

Luften bliver til duften af den ene der vandt, altid vinder, og så endda ved bare at sidde dér helt uden at spille.
Uden at have spillet på nogle deltagere, kun satset på sine sanser. Dét er så hvad der altid trækkes ud som ekstra gevinst; en sikker vinder beskyttet af fosterhinde og bevogtet af sultne ulve. Bjergsidens vej ind i mørket er snart ikke til at se med det blotte øje. Ses også bedre med lukkede. Så længe sanserne er så åbne, at det ville være farligt hvis ikke der var en dal til at dæmpe sammenstødet. men født eller ej, det er ét roligt glid ind i meningen der sker, og det kan kun gøre godt, også selv om logikken får nogle flossede kanter. Logikken er ligeglad og ligegyldig. Logikken er lige.
Og der er ingen mening i noget der er lige.
Lysene nede i dalen tændes et for et. Lysene i hjernen blinker igen, korte øjeblikke medvidende og vindende, billedet tages i et konstant øjeblik, rettere en række af øjeblikke uden tal, at tælle er den sikre død. SÅ er der for én gangs skyld ikke altid én der vinder!
Dalen synker en smule, lægger sig til ro for nattens bløde tilgivelser. kun hundene glammer stadig til hinanden, tværs gennem enkelte strålende øjeblikke og det mørke der føles som bløde puder under en mening der pludselig er der.
Ikke at forstå, blot sanse.

Og så forstås de ufødte og betonen og ulvene, der her i dalen er spredt ved de enkelte lys, der vil blive slukket, når logikken er passeret krydset på den solide trædør; og så synker og synker og synker JEG ind i velsignet øjebliks alting; med en fast tro på den Gud jeg godt ved kun eksisterer i et øjeblik, men ikke til at tro på, kun som fødselshjælper.
Spillet er glemt bag bjerget, de enkelte brikker kan ses som årtusindgamle klippestykker, alt for store og låst til urfjeldet, til at kunne rokkes ved.
Kun giganter ved hvordan det er at være mindst.
Der er en enkelt men afgørende forbigåelse mere.
Under et oliventræ i skyggen, for solen står højt og brændende midt på dagen.
Kroppen flytter sig dovent som skyggen flytter sig, eller hvem der nu flytter på hvem.
Måske er det oliventræet der rykker sig nogle centimeter. det har århundredes øvelse; oliventræer forstår at blive ældre end et øjeblik. Dét er der ikke mange der gør. Det er nok ikke dén mening de ledes så forbandet intenst efter.
Med øjnene stirrende op igennem det solglimtende, sølvfarvede bladhang i oliventræet, er al mening overgået til nattens bjergside, der tilfældigvis er hvor oliventræet er plantet, og skyggen hviler under.
Bjergsiden og dalen er fyldt med oliventræer, der hver især er fyldt med skygge.
Sådan er det bedst.
Så kan vinderen sove ind, og det ER i dén betydning, at sove ind, som var det blot en nat mere.
Det er altid blot en nat mere!

"Der er ikke meget som at miste dig
og der var ikke meget som at møde dig"

- Morten Reimar

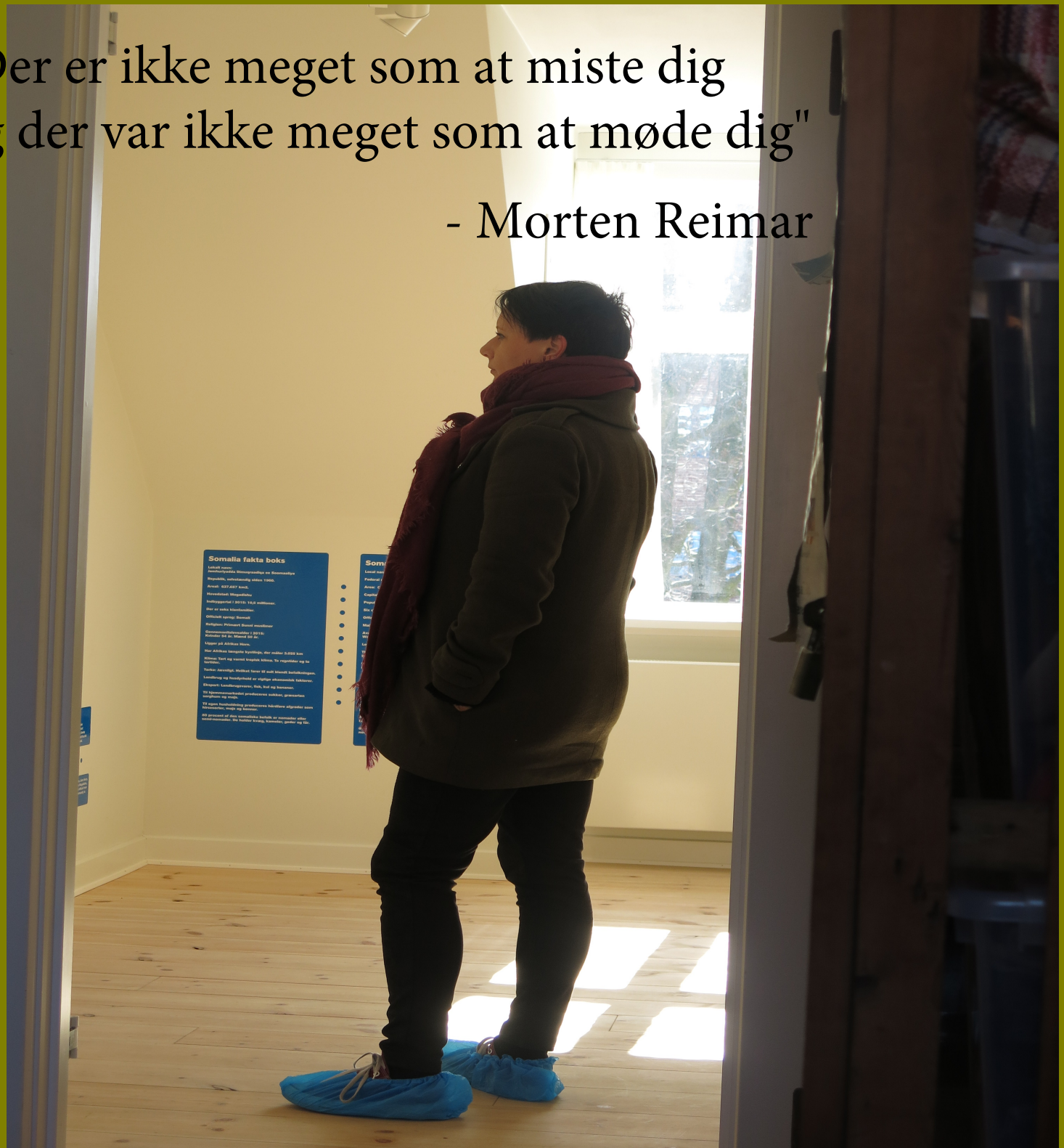

"Ovre på den anden side
bærer de flere indkøbsposer hjem end mig ovre på den anden side
hænger de billeder op og griner
og peger mere på tv end mig
fordi de ser noget
jeg ikke kan tage"
- Morten Reimar

Iben Fog Staal

Vildnis er en tilstand i
blodet hvor mange grene
kan du gro på to minutter?
Jeg forsøger at købe mig
til mere energi men ved kassen
går det op for mig at jeg kun
har fremmed valuta. Tab er
et fattigt ord for dem som
har blomstret sig selv i stykker
og solen river hul på skydækket uden
tanke for skyggernes selvstændighed når
bygen varsler
et taknemmelighedstab over kanalen
med spøgelsesfærgen i det fjerne

(Jeg har underskud nok til at tilte på den mest
tilfredsstillende måde så tingene ikke står
logisk lige som ellers)

italesat cyklus som noget, der ikke bevæges i sin
vekslen. Blot roterer som hjulet som jorden som
hjertets lille vindmølle i blodfabrikken. Mundmotoren
kører upåklageligt. Der findes brændstof der ikke
brænder op, det bølger blødt og lægger
sig som en lydig hund når dagene er omme

og det var træet der
rakte mig dén ro
grønnere grønnere
bølger gik gennem
cellernes sirlige rum

- Iben Fog Staal

2

en lille udtørret
transformation at
hvæsse håbet på
husenes blinde vinkler
holde kroppen ved ilden
lade enderne brænde,
dem begge

og det var træet der
rakte mig dén ro
grønnere grønnere
bølger gik gennem
cellernes sirlige rum

alle mine
hulrum kom
hjem!

Så er der solkvalme
og livschauffør tilbage

al den luft der kan være i
ordene lydløse balloner der
udvides

stumperne efter det

viljen
vidtstrakt og rødderne
under det nej vælder
op af jorden omkuld i
barnevognen

Vågeblus

Forenklet til et nynnende
væsen denne sigende
smilen jeg har djævlens
kvaliteter på mit cv og gør
indsigelser om natten med
søvnens hullede
baggrundstæppe og
alt der ligger ubrugt hen

Den har skiftet adresse men
fortrængningen lever fortsat i
bedste velgående og jeg sku
hilse! Kærligheden fandtes i et
andet land men da du bragte den
hertil var det dig der måtte flygte
i eksil og således er I nu begge
udlændinge i hinandens længsel

4:
Hvem ville du være hvis du mødte mig midt i et mareridt og hjertet så rødt af gennemløb med pengene strøet som vintergækkerne i græsset og søvnen der så uventet slår ned i supermarkedet. Du burde blive hjemme og bage. Hvornår har du tænkt dig at meditere? Er det en drøm når jeg falder eller flyver jeg virkelig hvornår rammer jeg træernes rødder hvor lang er sæsonen for vinger er valget mellem byg eller quinoa naturligt eller antallet af vagtelæg og kaviar er ekspedienten autentisk og på hvis side er hun egentlig når hun beder dig: hav en god dag!?

Er det hjertet der pumper radiatorerne varme er det verdenshavenes ekko du hører når du lægger øret til din opvaskemaskine og solens stråler du kategoriserer i ringbind og plastiklommer til de mest transparente minder af stuen og de nye tænder og sisyfos lægger tøjet pænt på plads imens han glor så olmt på dig Det var ikke med vilje at jeg var så overskudsagtig, undskyld! Men det er i mørket de værste slag udkæmpes hvori du skal finde din rolle; den samme forestilling kører hver nat med nye skuespillere i gamle karakterer - barndommen har ikke journalpligt selvom du senere altid vil have adgang til sorgens medicinkort

Ingen skal stjæle
dine vinger
- Sean Ryan Bjerremand

Karen Stoltze og Birger Juel Jensen

stilhed

lad mig dykke ned i dybet af en å

se det grønne søgræs svaje om min pande
mærke småsten kilde på min tå
mens jeg venter stille på at lande
på en brink med vandstær og levkøjer sol i
håret mens jeg drypper af
fyldt af stilhed, kun en solsort støjer melodi i
mol en sommerdag

SNEGLEHUS

Sneglehusets tynde væg
lyset lukkes varsomt ind
til sovende snegl
risikofyldt beslutning
langsom slimudglidning
spidse grannåle
flintesten og skovskade
livets spydspidser
så hellere vedblive hermafroditisk
kærligheds egoopløsning
voves næppe

GRÆSHOPPEN I KONGENS HAVE

Med bolde i maven hopper du
grøn af håb rundt i haven
under spidsbueport af græs
mellem tusindfryd og rosenbuske

din bue synger forelsket
i sensommerlyset
kun ænderne hører dit strengespil

den døve gamle mand på bænken
kan kun fornemme en svingning i
luften over Kongens Have

"Hvad vi er
er hvad vi er

Sean Ryan Bjerremand

Elias

Du kom
som stemmen fra outta space
du så os lige i øjnene
og ville se det hele

og mens du sov
sang du de smukkeste toner

Jeg ved ikke meget
men jeg ved at dit smil dufter
af evighed

Og dine undersøgende fingre
vil kende verden omkring dig
mens dine pludrende lyde
synger en melodi
som kun du kender

Du vil se det hele
og der er kun ét ord til at beskrive dig

Elias

Opgang 57

Jeg elsker dig - og du ved selv hvem du er.

Dit ansigt gør mig lykkelig - alverdens stridigheder om
jøde før græker og alt det der om Israel før Palæstina
kan ikke tvinge mit hjerte i knæ

Din omfavnelse får mit hjerte til at huske
da jeg blev født

Din ro tvinger mig
til at mærke fosterstillingens uskyld

Dit smil får mit hjerte til at erkende
at jeg skylder dig at give det til dig

Min omfavnelse af dig
og mine nussende hænder ned ad din ryg
og dine negle der stryger kærligt hen over min ryg
får tiden til at gå i stå

Et minut der aldrig må høre op

hvorend vi er
er vi her

hvorend vi er
er vi her.

Mens Karmaenglen Råber

Stjerneglimtene råber i sneen uden for vinduet og jeg krammer dig fordi du er det vidunderligste i verden.

Hold mig tæt – for jeg har brug for dig! Du er den soulmate, jeg har manglet! Slip mig aldrig igen....

Karmaen er til stede her hos os – her i sofaen og det forbudte kram er tilladt
fordi vi er i live.

Og verdens øje – fra hele globen - er i vort fælles sind og vi ser dem overalt – de børn som ingen holder af
og hvor ingen ved det.

De fortabte og kærlighedsløse børn
- som dog opmuntres af stjerneglimtenes råben i sneen og deres sang hele vejen rundt om horisonten.

Verdens øje sidder fast i vores omfavnelse og vi er
– altså ånder verden omkring os.

Og englen Jehan kalder på sneens stjerneglimt – og stjernen råber der, hvor fodsporene ender ”Kom – kom nu! - videre! Drøm! Flyv!”

Omfavn mig nu med dit varme smil her i snelandskabet hvor varmen bare ER som mægtige radiatorer i et palads af hjerter.
Et palads med to søjler, der bærer det hele – to søjler med dels dit og dels mit navn indgraveret. Og englen kalder, mens drømmen lever på sofaen hvor karmaens engel går forrest og råber ”kom nu!” til lyden af klavermusikken og struberne der ikke slår i takt, men som skaber et ekko rundt i universet af evigtvarende lydbølger.

Og de åbenbarede drømme leder os mod stjernen, der glimter i sneen og i vore hjerter. Så giv aldrig mere slip! - lov mig det....

For vi mærker karmaen, som ingen ser her under stjernens majestæt, mens stjernen råber til os i sneens nordlys.

Hold mig tæt – for hjertet banker
her midt i horisontens kalden, hvor stjernens majestæt omfavner os.

Og karmaenglen viser vejen mod horisonten og råber ”kom med mig! - drik frit af livets vand!”
Verden omkring os ånder – altså er vi! Og vi har den bedste guide på vejen forbi horisonten.
Og templets to søjler sidder fast i vores uendelige kram.

Englen bliver ved med at kalde, og drømmen bliver
virkelighed i selskab med den mægtige energi fra
stjernernes rotation i sneen hvor englen kommer med
sine opmuntrende tilråb
til lyden af den dansende horisonts nordlys.

Og stjernens kraft råber i sneen
mens jeg siger ”tak” til dig og holder dig inderligt tæt
fordi du er jo det mest fantastiske, jeg endnu har haft tæt på mig.

Og englen kalder på snestjernens mægtige kraft – og stjernen råber
endnu engang: ” Tag turen rundt om galaksen! Kom nu! Flyv!”

Og karmaenglen bliver ved med at råbe

”Drik frit af vandet! Alle, der er tørstige – kom frit
og vær velkommen!”

Hold mig nu tæt, min kæreste ven – mens hjertet banker og
horisonten kalder på os, idet vi omfavnes af stjernens og englens
majestæt og deres store, mægtige godhedskarma.
Jeg slipper dig aldrig igen.

Dengang da jeg var seksten

Dengang da jeg var seksten
så jeg et digt i tankerne
som jeg ikke gad skrive færdigt

For hun havde lyst hår
og det havde hun også i virkeligheden
og hendes hår var altid sat op som en lille blomst
så jeg fortalte en masse dumme vittigheder
og var ved at eksplodere
af iver

Nå, men det var det der digt
som jeg ikke gad skrive
for det var dengang
da jeg var seksten
og nøjedes med at kikke
så mine øjne måtte opereres
efter at de var faldet ud og havde taget turen
rundt om Ækvator

og når hun stod der i sin helt perfekte kjole
med den helt perfekte udskæring
var hendes hår var altid sat op som en lille blomst

Og mine opererede øjne
sad så småt fast igen
og så altid en lille blomst af diamanter
i hendes lille udskæring
stille og roligt
stille og roligt

Jeg kikker op på det blå
og råber til nogen:
- Tag mig med.

Kell Ivan T Thygesen præsenterer

Bedstes bedste

- 7. afsnit af føltonen om vidunderbarnet fra Østrig

7) BEDSTES BEDSTE

Natallia:

Mor våger ved min datters sygeseng i Salzburg, siger du?!

Hun har ikke villet tale til mig, siden jeg forlod min mand og overlod ham børnene. Hun kalder mig for ravnemor, og det uden at kende mine bevæggrunde.

Jeg er ikke overfladisk, men tiderne kræver, at du ikke må skilte med et dybere engagement.

Du vil straks blive udelukket af det ‘selvgode’ selskab, der forvalter den ydre legitimitet og midlerne til det fysiske livs vilkår og de deraf følgende muligheder og begrænsninger.

Babuska:

Du har været optaget af alt andet end dine børn, ‘ravnemor.’ Men jeg ved, du elsker dem.

Jeg ved, du ikke ville ofre din datter - og heller ikke hendes venner.

Jeg kender dine bevæggrunde for at tage din datter og hendes venner med på bjergklatring. Det er nok for mig.

Læg blot dit hoved på min jakke her, så skal Bedste fortælle dig et eventyr, som du elskede at høre dem som barn.

Den historie jeg nu vil fortælle dig, begyndte for længe siden. Ja, før du blev født, ja, også før din mor og din far blev født.

Men ikke før din Babuschka blev født.

Babu er meget, meget gammel.

Langt borte, langt fra steder hvor mennesker normalt kommer, legede der engang to børn ubekymret med hinanden. Det var bror og søster og de legede med hinanden hver dag.

De var uadskillige og levede her et sorgløst liv.

De havde godt bemærket, uden dog at tænke nærmere over det, at nogle af de andre der boede omkring dem, somme tider pludselig var borte. Hvorhen og hvorfor var der ingen, som talte om.

En dag sagde drengen, som var den ældste og hed Eik, at han havde følt kaldet. Det kald deres ældre brødre og søstre tidligere også måtte have følt, før de, uden at fortælle andre om det, var brudt op og var taget af sted.

Han vidste ikke klart, hvad og hvor han skulle hen, men han vidste, at det var vigtigt. Der var noget, som kun han kunne udrette.

Kaldet kunne ikke ignoreres.

Noget, som han kunne huske, han havde kendt tidligere, men som han havde glemt igen, begyndte at dæmre i hans bevidsthed,

Ing, som søsteren hed, var ked af, de skulle skilles. Men hun lovede, at hvis hun også følte kaldet i sig, ville hun lede efter ham, hvor end hendes vej førte hende hen.

De tog afsked og Eik forsvandt i et flakkende skær, der bølgede mod hende som et varmepust, der samtidig også vækkede noget i hende.

Det kan ikke vare længe inden jeg må følge Eik, tænkte hun.

Hun prøvede at tænke på, hvornår de sidst havde været fra hinanden, og hun kom frem til, at det havde de aldrig været på nær i meget meget korte øjeblikke.

Hun prøvede at finde nye legekammerater, men det lykkedes ikke at finde nogen, der kunne lukke hullet efter Eik.

Til sidst kunne hun ikke finde ro ved blot at vente, og netop da dannede tegnet sig i hende. Hun forstod at det var tid. Vejen var lagt, og hun kunne begive sig af sted.

I starten brugte hun lyset som pejlemærke.

Senere kom hun til en kilde. Hun drak af den og følte blodet rulle inde i sig. Hun spiste bær og nødder fra buske og træer, og drak vand til.

Hun fik følgeskab, først af en ravn, der kom flyvende og satte sig ved siden af hende, mens hun spiste.

En ulv var den næste, der sluttede sig til hende, og slutteligt en renko med et stort takket gevir.

Ravnen kunne nok finde på at sætte sig i renens gevir, selvom renen ikke brød sig om det. Men ellers gjorde de ikke hinanden noget. Hun forstod nu, at de var hendes ‘lege’kammerater her.

Men hun glemte ikke Eik.

Hun havde, siden hun drog afsted, tit følt, at han var hos hende. Det gjorde hende tryg, og frygt var da heller ikke noget, der faldt hende for.

Hvor de end kom frem, forsøgte hun at få at finde spor efter ham, men ingen steder lykkedes det hende at få nyt om ham.

En dag så hun i en lysning et lille hus. Hun følte pludselig en kold vind og opdagede samtidig, at både ulven og renen trak sig bort fra hende. De ville ikke nærmere.

Ulven forsvandt ind i skoven, mens renen vendte rundt og løb tilbage til tundraen, de netop havde forladt. Ravnen havde også gjort sig usynlig. Hun kaldte på dem, men fik intet svar.

Da hun åbnede døren og kiggede ind, så hun, at det bare var et rum. Midt i rummet var der en ovn, og på ovnen lå der et lille æg.

Hun havde ikke lært at lave mad, så i stedet for at lave et spejlæg, tog hun ægget op i sine hænder og lagde det ind til sit hjerte, hvor hun varmede det med sin egen varme.

Kort efter klækkede ægget, og ud af det sprang en lille fugl.

Hun prøvede at tage den i sine hænder, men den fløj op, og efter et par ture rundt under loftet fandt den et hul i loftet, og vips var den væk.

Straks følte hun huset ryste under sig, og skyndte sig ud ad døren.

Der var ikke noget at se, og hun gik tilbage ind i huset.

Hun kiggede kort efter ud ad vinduet og så nu træerne bevæge sig op og ned, frem og tilbage. Huset bevægede sig.

Da der atter faldt ro over huset, gik hun igen udenfor, og her så hun til sin forundring, at huset stod på to ben.

Der var ben, som hver havde tre tæer, der vendte fremad, og et som vendte bagud. Alle havde de lange spidse klør på enderne.

Natallia:

“Jamen bedstemor, det er jo Baba Jaga, heksen, der boede i sådan et hønsehus.”

Babuska:

Hvem siger, at en heks ikke kan eje en god sjæl. Måske forventer hun blot ikke, at det vil bringe hende noget godt.

Men hvis nogen kan gennemskue det, vil vi samtidig indse, at der er noget der, som alle kan have gavn af.

Nå, men her flyttede Ing altså ind.

Hun fandt potter og pander og lavede sig en stak pandekager.

Hun hældte frisk honning fra skoven henover, så det løb ned ad siderne og drak varm mælk til, hvorefter hun lagde sig til at sove.

Og det var godt, hun lærte at lave mad og sørge for sig selv i huset, for snart stod vinteren for døren, og kulde, sne og is dækkede landet.

Nå, nu skal du sove. Jeg fortæller videre næste gang, jeg får lov til at besøge dig. Om hvordan Ing klarede vinteren, og om hun fandt Eik igen.

Svante er ikke uimodtagelig for gamle kvinders charme, og da slet ikke yngres. Jeg ved din mor er i Salzburg hos din datter, og hvis der er gode nyheder kommer hun måske hertil.

Men du skal sove nu, og Inden du har sovet 7 gange kommer jeg, eller din mor, tilbage og besøger dig.

Natallia:

Bedste, tror du Svante vil lade mig gå?

På min restaurant i Gisors, har vi valgt Jeanne d’Arc, der handlede tilskyndet af Den hellige Ild, som beskytter.

Trods hun havde stor succes med sit forehavende, til gavn for Frankrig, var der ikke vilje hos hverken ven eller fjende til virkelig at hjælpe hende, da hun blev taget til fange.

Jeg tænker meget på, hvordan hun må have haft det i sit fangenskab. På samme måde som mig, sikkert? Kommer jeg også på bålet?

Vores modstandere leder blot efter et anklageskrift, som en oprigtig sjæl ikke med selvrespekt og integritet i behold kan benægte.

Bed for mig, bedstemor.

Kell Ivan T Thygesen

på
falderebet!

tusind kvinder
var villige til
at gå til alteret eller
Helvedes Port
med mig

jeg lod dem lide
kærligheds kvaler
før de gik til alteret
eller Helvedes Port
med en anden
tilfældig anden

De lykkelige nøjedes
med at vansmægte
som tilskuere til livet
som jeg, forjættet
og uopnåeligt

således forberedt
overladt til de selvretfærdige
med de forkerte mænd
vil jeg gå den slagne gang til
skafottet for
at sone uskyld

UND
SKYL…!

Mikkel Grøn

6 Achilleus i Jesus sandaler e1

På A 1 løb Achilleus om kap med en skildpadde som han kun kunne følge med, da han hoppede op på skjoldet af den, og dermed udlignede tiden så den uendeligt bar dem lige langt. Tiden er det eneste vi aldrig lærer at forstå, alle disse drømme har aldrig været evige anyway, det hele er stjernestøv, der suser omkring os, og vi vil altid være en del af universet som det støv vi er lavet af. Tiden på skildpadden hvis vi kunne, ville vi blive de bogstaver vi spejler vores sjæle i, og de tanker vi bærer med os, bliver endnu mere kunstige end den tid vi har tænkt dem i, som at sætte et mærke i tiden. Elske hvert et sekund, som en strejf af en dråbe får vi lov til at låne den tid der skal komme.

Kun via Kunsten og Musikken vi mærker som noget, vi elsker om kap med, den tid vi lever må bruges på, at skildre den historie der er fremtiden, for kommende generationer. Der for min kære Achilleus skyld ikke må blive gentaget. Kun tidens ophør i sindet må vi tage ved lære af og prøve at bøje den, så den står stille i de sekunder, vi skal rejse igennem sorte huller og rejse til nye universer. Hvor tiden ikke har nogen magt og tiden skal have ingen magt. Tiden er Achilleus hæl, der sidder fast i vores tid som vi aldrig må miste håbet om at vi må blive ved med at drømme. Vi drømmer derfor ved vi at vi ikke bare har et sind men også en sjæl. Lang tid før Jesus der nu stod på skakbrættets felt nummer A 5 kun kunne tænkes på, ved at gå de samme stier som de græske Guder havde betrådt før ham.

Åh herre gud der er så koldt i Danmark, der blev så koldt i nat, at forfatterens fingre måtte danse over tastaturet, for at holde varmen. Hvis vores hjerner ikke skal blive kolde må vi varme os ved Gudernes radiatorer. Et kys kan få tiden til at føles som et år, jeg trænger til at kysse. De ord, der forsvinder, er dem der aldrig var sande. Achilleus sad ved det Græske øhav og stirrede ud over de blå bølger og længtes efter en filosofi der kun kunne opstå, ved at længes tilbage i tiden som en genopdagelse, at opdage en chance og gribe den helt ude af kontrol. Som en litterær opblomstring, ved et træ i et hav af tid som vi griber og føler som en opløftelse ind under huden på tid og sted. Vi tæller vores fejl stykvis og i stykker, med rene linjer igennem en lineær tid. Som vi vælger at bruge vores tid på. Før natten er omme. Når vi har levet tid nok til at blive husket.

Fordi vi som generation opfandt poesiens rap og Internettet og ellers ikke vil blive husket som andet end en flyvende fis i kasketten. Vi er poeter, der drømmer os ind i tiden og tidens poesi der er spejles, som den tid poesien er skabt af. Som vi får lov at glemme i euroforsikede ophold, hvor Achilleus nu samlede en papirbåd på fem sekunder og sejlede ud over havet, men i rundkreds hvor han ikke rørte sig ud af stedet, som havde han havde

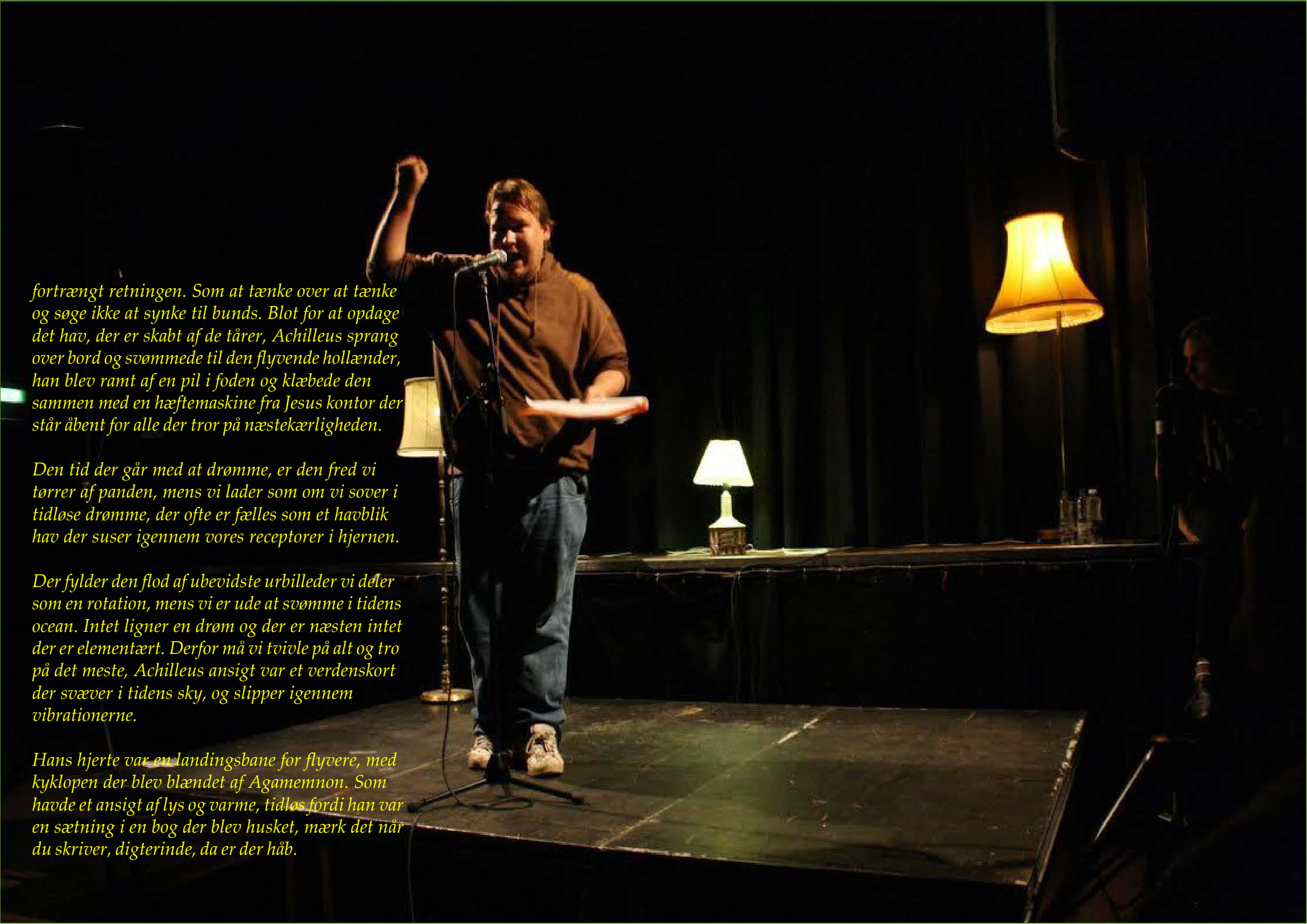

fortrængt retningen. Som at tænke over at tænke og søge ikke at synke til bunds. Blot for at opdage det hav, der er skabt af de tårer, Achilleus sprang over bord og svømmede til den flyvende hollænder, han blev ramt af en pil i foden og klæbede den sammen med en hæftemaskine fra Jesus kontor der står åbent for alle der tror på næstekærligheden.

Den tid der går med at drømme, er den fred vi tørrer af panden, mens vi lader som om vi sover i tidløse drømme, der ofte er fælles som et havblik hav der suser igennem vores receptorer i hjernen.

Der fylder den flod af ubevidste urbilleder vi deler som en rotation, mens vi er ude at svømme i tidens ocean. Intet ligner en drøm og der er næsten intet der er elementært. Derfor må vi tvivle på alt og tro på det meste, Achilleus ansigt var et verdenskort der svæver i tidens sky, og slipper igennem vibrationerne.

Hans hjerte var en landingsbane for flyvere, med kyklopen der blev blændet af Agamemnon. Som havde et ansigt af lys og varme, tidløs fordi han var en sætning i en bog der blev husket, mærk det når du skriver, digterinde, da er der håb.

Kamal Ahmane

INTEGRATIONSALFABET

Angl efter danskhed og
Behersk det danske sprog
Comme il faut
Danmark er dit nye fædreland
Elsk Dannebrog
Flirt med danske traditioner
Gør en forskel
Hep på landsholdet
Især mod Sverige
Janteloven og hygge
Kongehuset og brede bøge
Længe leve demokrati og
Mangfoldighed
Nytårsaften fejres med champagne
Og kransekage sammen med
Perlevenner
Qua din status skal du kunne sige
”Rødgrød med fløde” og
”Skål i skivet”
Tak skal du have
Uanset din oprindelse
Vær ærgerrig
X antal grunde til at elske Danmark
Ytringsfrihed skal nydes
Zoom ind på livet
Ængstelsen skal væk
Ødsl din kærlighed
Åben dit hjerte

Ja, så var der vist ikke
mere.....
Poetklub Århus sender deres hilsner til storebror i Aalborg: https://youtu.be/LRxyGwCNCtI

Digterne - i u-alfabetisk rækkefølge

Karen Stoltze - f. 1949. Senest med i nr. 37
Kell Ivan T Thygesen - f. 1953. Senest med i nr. 37
Niels Østergaard - f. 1954. Senest med i nr. 37.
Connie Anette Nordholt - f. 1952. Senest med i nr. 37
Morten Reimar - f. 1993. Senest med i nr. 37
Mikkel Grøn - f. 1977. Senest med i nr. 37.
Søren Witten - f. 1967. Senest med i nr. 37
Anni Birgit Sørensen - f. 1963. Senest med i nr. 37.
Sean Ryan Bjerremand - f. 1977. Senest med i nr. 37.
Cindy Lynn Brown - f. 1973. Debutant.
Poul Høllund Jensen - f. 1936. Senest med i nr. 34
Anne Bøgh (debutant) - f. 1967
Khatera Musleh - f.1996. Senest med i nr. 37.
Daniel Mantel -f. 1961. Senest med i nr. 37.
Bjarne Kim Pedersen -f. 1960. Senest med i nr. 37.
Kjeld Madsen - f. 1944 Debutant.
Jan Nygaard alias J Nyd - f. 1963. Senest med i nr. 37.
Arash Sharifzadeh Abdi - f. 1972. Senest med i nr. 36.
Helle Bengtsson - f. 1967. Senest med i nr. 37.
Iben Fog Staal (debutant) - f. 1985. Debutant
Henrik Giversen - f. 1972. Senest med i nr. 34
Kamal Ahmane - f. 1969. Senest med i nr. 32

: eedtoncaboutthegreenriverman

whatyou

donitthrowawa

1 first onepokerwondislocktgrmwhy

2oneplackhnrivermaqasbone/nhegagiawhy

3whysomeirriversomeabovegroundsome

4insurencewhogotit

5whostpprallbytherehaths

6truckiroutofstatefatherhacpwintedc

7sonehadfingernailcutof

8hehadseyaftertheyheadhesmokes

9hechewsgum

10chancefirstoneblackhaledh

11yovworkmeornobody

12thankchangehismo

bugenesmahorse man